

TARTALOM

Évértékelő	<i>Méltányosság, mint legfontosabb érték</i> – Káli-Horváth Kálmán / 4
Programok	<i>Szakkollégiumi hétvégék a RefoRomban</i> / 8
Leiki élet	<i>A hallgatók élettörténeteiből mi magunk is épülhetünk</i> / 12
	<i>Meghitt karácsony a RefoRomban</i> / 15
Példaképek	<i>Minden álom teljesülhet</i> / 18
Munkatársak	<i>Hatékony munkát végeztünk</i> – Mármárosi Eszter / 20
	<i>Örülök, ha felkeresnek a hallgatók</i> – Simon Nóra / 21
	<i>Varrónői képzésről a RefoRomba</i> – Várdai Enikő / 22
	<i>„Tetszett az intézmény küldetése”</i> – Papp Krisztina / 22
	<i>Egyre erősödött bennem az elhívás a teológusi pályára iránt</i> – Farkas Anikó / 23
Hallgatók	<i>Óvóbácsinak készülök</i> – Balog László / 24
	<i>A jognak minden részében van valami,</i> <i>ami kíváncsisággal tölt el</i> – Bangó Henrietta / 26
	<i>Nagyon megtetszett a szakkollégium légköre</i> – Molnár Angelika / 28
	<i>A jövőben kutatóként szeretnék dolgozni</i> – Orsós János Róbert / 30
	<i>Van egy multicégek felé húzó énem is</i> – Pusztai Dániel / 32
	<i>Halmozottan hátrányos helyzetű falvakban akarok segíteni</i> – Rostás Gusztáv / 34
	<i>Nyugalmat érzek a RefoRomban</i> – Rózsás Jenifer / 36
	<i>Roma fiatalokat szeretnék inspirálni</i> – Serbán Tihamér / 38
	<i>Jó érzés a szakkollégium tagjának lenni</i> – Szárics Diána / 40
	<i>Nagy vágyam, hogy egyszer befussak a zenekarommal</i> – Varga Dávid / 42
Visszatekintő	<i>Tapasztalt reforomosok mondták</i> / 44
Programok	<i>Intenzív szakkurzus napok a RefoRomban</i> / 46
	<i>Tisztes helytállás – A legsportszerűbb csapat lettünk a KRSZH-Focikupán</i> / 48
Szolgálat	<i>Lehetőségteremtés Tatárszentgyörgyön</i> / 50
Programok	<i>Hogyan indult, hol van, és merre tart a RefoRom Alkotóház?</i> / 52
Élménybeszámoló	<i>Tapasztalatokkal másokat építeni</i> – Sztojka Szabina / 56
	<i>Élménybeszámoló a Kapcsolódj be a közvetítésbe!</i> <i>gyakornoki programról</i> – Kovács Szandra / 59
Pillanatok	<i>Felvétel indul!</i> / 61
Konferencia	<i>Zenetörténettől a vércukorszint szabályozásáig</i> / 66
Pillanatok	<i>Így működik egy összetartó közösség</i> / 70
	<i>Képek az elmúlt tanévből</i> / 72

MÉLTÁNYOSSÁG, MINT LEGFONTOSABB ÉRTÉK

Számtalan emlékezetes pillanattal gazdagodtak a Budapesti Református Cigány Szakkollégium hallgatói az intézmény második tanéve során – a RefoRom igazgatóját, Káli-Horváth Kálmánt az elmúlt időszak tanulságairól, és a harmadik évet érintő változásokról kérdeztük.

Mit tartasz az elmúlt egy év legnagyobb előrelépésének?

Akárcsak a hallgatóink, akik mint egyének, folyamatosan változnak, fejlődnek, és egyre gyarapodó közösség kovácsolódik belőlük, az intézmény működése is egyre koherensebb. Természetesen rengeteg célunk van még, a második évünkben tapasztaltak pedig nagyon fontos lépéseket jelentettek azok elérése felé.

Melyek voltak a fejlődés sarokkövei?

Elindult az Alkotóházunk, amely korábban mintaprojektként szolgált – ennek afféle szelep-funkciója van, ahol ki lehet kapcsolódni a hallgatóknak. Az első pillanattól kezdve az volt a tervem, hogy a műhely szerves része legyen a szakkollégiumi életnek, hogy módszertani-infrastrukturális támogatást nyújtson a szakmai és pedagógiai munkavégzéshez. Ennek mostanra alakultak ki a keretei: az Alkotóház korábban képzőművészti profillal működött, idén pedig kreatívabb, közösségibb alkalmakat valósítottunk meg itt.

Milyen elemekkel gazdagodott a műhely?

A tavalyi felújítással sikerült az Alkotóházhoz kapcsolni a hátsó kertet: virágokat ültettünk, kis veteményest alakítottunk ki, ott a diófánk, amely árnyat ad, és jelenleg is folyamatban van a komposztáló létrehozása. Az egyik hallgatónk például retket, salátát, hagymát ültetett itt – remek érzés volt, amikor az évszáró partinkon a saját zöldségeinket kóstolhattuk meg. Apró dolgok, de jó, ha van kötődésünk a természethez.

Azon a bizonyos évszárón egy kiállítást is megtekinthettük.

Az Alkotóház részeként egy galériát is kialakítottunk a RefoRom belső terében, ahol első ízben lelkészünk, Topolánszky Ákos képeit állítottuk ki. De bővült az infrastruktúránk is, vágásra alkalmas számítógéppel, kamerával, fény- és hangtechnikai eszközökkel. Ami a szakkollégium egészét illeti, le tudtuk vonni az első év tanulságait, sokkal hallgatóbarátabb képzéseket valósítottunk meg, emberibbé tudtuk tenni a közösséget.

Milyen tanulságokról esett szó?

Induláskor abból indultunk ki, hogy debreceni testvérintézményünk, a

» Ami a szakkollégium egészét illeti, le tudtuk vonni az első év tanulságait, sokkal hallgatóbarátabb képzéseket valósítottunk meg, emberibbé tudtuk tenni a közösséget.

Wáli István Református Cigány Szakkollégium milyen módszereket követ, aztán folyamatosan alakult ki a saját víziónk a működéssel kapcsolatban: a tapasztalataink azt mutatták, hogy inkább kevesebbet vállaljunk, de azt olyan módon adjuk át, hogy tényleg a hallgatóké legyen. Ennek köszönhetően ebben az évben teljesen más volt a programunk, új szakkollégisták érkeztek, eltérő érdeklődési körrel, erre reflektálva pedig fontosnak tartottam a kommunikációs és személyiségfejlesztési tréningeket.

Ez utóbbinak volt valamilyen konkrét oka?

Ilyen készségekre mindenkinek szüksége van – ha csak a hallgatóinkból indulunk ki, akkor egy orvosnak, egy vegyésznek, egy szociális munkásnak, egy mechatronikai mérnöknek, vagy egy óvodapedagógusnak egyaránt. Kiemelten fontosnak tartjuk, hogy a hozzánk csatlakozók lelki iránytűje a helyén legyen.

Máshol szigorú követelményrendszer képezi az intézmények alapját, itt azonban úgy tűnik, hogy az „élni és élni hagyni”-elv érvényesül, nemde?

Remek munkatársaim vannak, akik felé a hallgatók meg tudnak nyílni, és megfogalmazni a vágyaikat-álmaikat. Ennek azt a részét kell meghallani, amely az egyetemi tanulmányok miatti leterheltség kapcsán merül fel – főleg akkor, ha valaki halmozottan hátrányos helyzetből érkezett, vidékről költözött fel Budapestre, és elszakadt a családjától. Azt azonban nem lehet elengedni, hogy a társadalom számára irányadó szereplőket is lássuk bennük. Olyan felsőoktatási hallgatókat, akiknek a bennük rejlő potenciálhoz méltó, de teljesíthető kihívásokat is szükséges biztosíta-

nunk. Be kell tölteni a küldetésünket, de a mellett vagyok, hogy ha valamit élvezhetőbb, ember- és hallgatóbarátabb módon is meg lehet valósítani, akkor csináljuk úgy. Hála Istennek a csapatunk is ugyanígy áll ehhez.

Milyen képzések várhatóak a harmadik évtől?

A legnagyobb módosítás a szakkollégiumi hétvégéket érinti majd: péntek esténként RefoRom Alkotóház Klub néven, a korábbi alkalmainkon többször is közreműködő Farkas Zsolt (Khamoro Budapest Band) segítségével a cigány kultúrához kapcsolódó, kötetlenebb eseményeket szervezünk.

Mi a RefoRom célja ezzel?

Szeretnénk identitásukban megerősíteni a cigány hallgatóinkat, ugyanis esetükben kettős, roma-magyar kettős identitásról van szó.

És a nem cigány szakkollégistáknál?

Nekik arra teremtünk ezzel lehetőséget, hogy ha már egy roma intézményben, cigány kortársakkal vállaltak közösséget, akkor minél jobban megérthessék, és akár meg is szerethessék a roma kultúrát. Ennek segítségével először saját, már befo-

gadó attitűdjük bontakozhat ki, amely később magán és szakmai életük által a társadalomban is reményteli változások generálója lehet. Ezek az alkalmak eddig ad hoc módon működtek, a következő évtől viszont intézményszerűsíteni fognak. Öröömöm, hogy mindez a hallgatói igényeket meghallva, azokkal teljes összhangban teljeseedik ki.

Milyen lesz a hétvégék szakmai része?

Szakkollégistáink maguk javasolhatják témákat, melynek alapján kitűnt, hogy nem feltétlenül tudományos előadásokra van szükségük – akit ezek érdekelnek, más platformon meg tudja találni őket. Így merült fel ötletként, hogy szó eshetne egy startup működéséről, vagy hogy milyen szerepe van a mesterséges intelligenciának az életünkben. A legfőbb cél ezzel az, hogy a hallgatók az érdeklődési körüknek megfelelő témákról tudományos igényességű ismereteket kapjanak. Aztán akárcsak eddig, továbbra is nagyon fontos lesz a hitéleti modul, az istentiszteleteken, bibliaórákon való részvétel. Szeretnénk arra törekedni, hogy a profilunk kiegyensúlyozott legyen, persze a jövőben változhat, hogy mire helyezzük a hangsúlyt.

Ha több évre előre tekintünk, mi a vágyad a szakkollégiummal?

Véleményem szerint a következő, harmadik évben válik olyanná a RefoRom, amilyennek a kezdetekkor elképzeltem. Az alapok már a helyükön vannak, a jövő kihívásaira viszont egyelőre nem tudok válaszolni. Amellett azonban kitartok, hogy nagyon fontos a megújulás és a fejlődés. Alapvető a nyitott szellemű, kezdeményező hozzáállás fenntartása, amely a megújulásra való képességgel a legjobb mód arra, hogy a jelen kihívásait győztes módon kezeljük, és a jövő lehetőségei

felé is szabadon tehesünk lépéseket. Szeretném, ha ez időtálló érték lenne nálunk, akárcsak az, hogy amit meg kell tartanunk, azt őrizzük meg.

Két év tapasztalataiból kiindulva mit tartasz a RefoRom legfontosabb értékének?

Mivel a legtöbb hallgatóval személyes kapcsolatban vagyok, tudják, hogy ha magukra maradnának a gondjaikkal, akkor bátran fordulhatnak hozzám. Éppen ezért az elvárások mellett a méltányosságot emelem ki egyik legfőbb értékünként, azaz hogy mindenkit – akár külön-külön is – úgy tudjunk segíteni, ahogy arra szüksége van. A problémáikkal és nehézségeikkel együtt kell látnunk őket, ezért

» Szeretném, ha ez időtálló érték lenne nálunk, akárcsak az, hogy amit meg kell tartanunk, azt őrizzük meg.

figyelmet és támogatást adunk nekik ahhoz, hogy fel tudjanak épülni egy magánéleti, vagy életük bármely más területét érintő krízisből.

Csak így lehet gyümölcsöző számukra a szakkollégiumi élet, de ezen túlmutat, hogy ezeknek a bizonyos értékeknek köszönhetően ne csak egy jó szakembert, hanem egy kiváló embert adjunk majd a társadalomnak. Néhányan azt mondják, olyanok vagyunk számukra, mint egy család, és talán ebből fakad a legnagyobb vágyam is: azt akarom, hogy a hallgatóink ne csak úgy emlékezzenek a RefoRomra, ahol ösztöndíjat és szállást kaptak, hanem úgy tudjanak visszagondolni ráink, mint egy alma materre, és ki tudják mondani, hogy örökké reformatosok maradnak.

SZAKKOLLÉGIUMI HÉTVÉGÉK A REFOROMBAN

Slamvideó készítésétől személyiségfejlesztő gyakorlatokig, jogi alapismeretektől az erőszakmentes kommunikációig – nagyon színes volt intézményünk szakmai programja a 2017/2018-as tanévben.

Egy év tapasztalatával és megújult hallgatói csapattal vágott neki az évnek a Budapesti Református Cigány Szakkollégium, melynek első szakmai hétvégéjén rögtön egy sokak által ismerős művészt köszönthettünk. Nyári Oszkár, a Veszettek, a Mancs, a Szőke kóla, vagy a Dallas Pashamende című filmek színésze látogatott hozzánk, akivel egy-egy részletet néztünk meg az említett alkotásokból, majd beszélgettünk róluk. Oszkár mesélt a forgatások háttéréről, a színházi élet

komplexitásáról, amelyben az irodalom, a zene és a vizualitás eszközei egyaránt jelen vannak. Novemberben mi is „színészkedhettünk” egy kicsit, ugyanis Színész Bob, alias Horváth Kristóf és Nyári Pál segítségével megtanultunk slammelni – de nem csak rímeket faragtunk és szövegeket gyakoroltunk, hanem össze is állítottunk egy videót a hétvége során elkészített felvételekből. Az eredmény visszakereshető a RefoRom Facebook-oldalán! Ugyán Csaba prezentációs tréninget

tartott, Bogdy Krisztina álláskereső technikákat tanított nekünk, az elsajátított készségeknek pedig mindenki nagy hasznát vette, attól függetlenül, hogy milyen szakon tanul – a munka világában mindkettőre szükség van. Az elmélet mellett a kézügyességről sem feledkezhettünk meg: Magyarország első roma divatstúdiója, a Romani Design alapítói, Varga Erika és Varga Helena bevezettek minket a kulcstartó- és angyalakészítés kulisszatitkaiba. Bár eleinte előfor-

dult, hogy nem minden ajándéktárgy nézett ki egyformán, vendégeink végül elégedetten távozhattak, hiszen a reforomosok hamar elsajátították az alkotás csínját-bínját: „Nagyon anyag-takarékosan dolgoztatok, egy rossz szavam sem lehet rátok!” – mondta Erika.

2018-ban sem álltunk le: Fehér György előadásában a kutatómódszertan alapjaival ismerkedhettünk meg, dr. Frischfeld Mónika pedig praktikus jogi ismereteket adott át. Ezekre minden embernek szüksége van: azoknak is, akik munkába állnak, azoknak is, akik családot alapítanak, akik tanulnak, vagy éppen saját vállalkozás útján próbálják megvalósítani álmaikat. Mónika szaktudásának köszönhetően mi is többek lettünk, de ki is fejthettük véleményünket egy adott kérdésben.

A költészet és az írás szerelmesei az

előző félévhez hasonlóan tavasszal is találhattak maguknak érdekfeszítő programot: Izsó Zita és Ayhan Gökhan a kortárs irodalomról beszélgetett a hallgatókkal – mi több, a rímfaragás rejtelseibe is betekintést nyerhettünk, hogy aztán ismét színészkedjünk. Magyarország legismertebb roma youtuberei, a Roma News Production segítségével előbb megtanultuk, hogy hogyan épül fel egy felvételi kampány, majd kamera elé álltunk, hogy a közreműködésünkkel még több hallgató találjon rá a RefoRomra – az elkészült videókat a nyár folyamán folyamatosan osztjuk meg Facebook-oldalunkon.

A tanév alatt kiemelt figyelmet fordítottunk arra, hogy hallgatóink személyiségfejlesztési és kommunikációs képzéseken vegyenek részt, hiszen az itt szerzett készségeket az

élet minden területén, akár minden nap használni lehet. Az első félév eleje a megismerkedésről szólt, utána azonban mindenki bátran részt vett a programokon: megtanultuk, hogyan legyen asszertív és erőszakmentes a kommunikációnk mások felé, önismereti tréningeken saját magunkra figyelhettünk, szituációs játékokon keresztül pedig újra átélhettük a kollégiumi élet megpróbáltatásait. Szintén több alkalommal figyeltünk és dolgoztunk roma dráma-, és színháztörténeti, társadalomismereti és aktivizáló workshopokban, ahogyan lelkészünk, Topolánszky Ákos vasárnapi áhítatai, valamint a Külső-Üllői úti Református Egyházközségben tartott istentiszteleti közösségek is átíveltek a 2017-2018-as tanéven – a RefoRom lelki életéről Ákos részletesen mesélt a vele készített interjúban, mely a következő oldalakon olvasható.

A HALLGATÓK ÉLETTÖRTÉNETEIBŐL MI MAGUNK IS ÉPÜLHETÜNK

Topolánszky Ákos a második tanév elején, lelkeszként csatlakozott a RefoRom csapatához, ahol nem csak több évtizedes teológiai ismereteit, hanem hátrányos helyzetű és roma fiatalok között végzett munkája tapasztalatait is nagy-szerűen hasznosítja.

Hogyan lettél lelkes?

1979-hez köthető a megtérésem, mely egy olyan környezetben történt, amely az egész jövőmet meghatározta. Egy olyan körről van szó, amely ugyan illegalitásban, de nagyon szabadon és igei elkötelezettségben működött, benne pedig mindenre való nyitott-

sággal találkoztam – az emberek a társadalom minden rétegét lefedték. Nagyon intenzív lelki életet éltünk, rengeteget szolgáltunk az utcán, szegények és szenvedélybetegek között – akiről akkor nem akartak tudomást venni az országban. Ezekhez az élményekhez köthető, hogy a lelkeszi pályát

választottam: 1985-ben végeztem a Budapesti Református Teológiai Akadémián, a következő két évet pedig ösztöndíjasként Svájcban töltöttem.

Mi volt az indíttatásod a peremen élők felé?

Isten elhívása ebben az esetben is ehhez a sajátos gyülekezethez köt-

hető, ahol először találkozhattam drogfüggőkkel, prostituáltakkal, kisebb-nagyobb bűncselekményeket elkövetőkkel. Így kerültem az 1984-ben alapított Kallódó Ifjúságot Mentő Misszióba, ahol drogfüggő fiatalokkal foglalkoztunk. Azt éreztem, hogy nekem az az Istentől kapott elhívásom, hogy radikális környezetben hirdessem az evangélium radikális üzenetét.

Milyen munkát végeztél ezen a területen?

A misszió lelkesze voltam 13 éven keresztül, a ráckeresztúri drogterápiás intézetet is nyolc éven át vezettem, majd az Ifjúsági és Sportminisztérium (később: Gyermek-Ifjúsági és Sportminisztérium) kábítószerügyi koordinációért felelős helyettes államtitkári posztján dolgoztam 2003-ig. Később több éven keresztül irányítottam a Nemzeti Drogmegelőzési Intézetet igazgatóként, illetve igazgatóhelyettesként, a drogügytől pedig nem távolodtam el a mai napig sem, hiszen jelenleg is én vagyok a Magyar Drogterápiás Intézetek Szövetségének az elnöke.

Ennyi év biztosan rengeteg negatív és pozitív tapasztalattal járt.

Nagyon nehéz volt megállni ravatoloknál – egy évben én temettem el a magyar droghalottak felét. Azonban jóval többen gyógyultak meg a kábítószerfüggőségből, és mindig nagy öröm volt, amikor láttam, hogy az életük kiteljesedik, adott esetben én adhatom össze őket szívük választottjával, vagy keresztelhetem a gyermekeiket. Isten úgy alakította az életemet, hogy olyan emberekkel kerültem kapcsolatba, akikkel „normálisan” nem találkoztam volna. Mondhatni, ez lett az én privéliumom. Nem tudom, hogy a drogfüggők, vagy a cigányok köszönhetnek-e nekem bármit – valószínűleg nem, de

» mindig nagy öröm volt, amikor láttam, hogy az életük kiteljesedik, adott esetben én adhatom össze őket szívük választottjával, vagy keresztelhetem a gyermekeiket.

az biztos, hogy emberi értelemben én mindent nekik köszönhetek. Lehet, hogy keskeny utakon jártam, de azok mindig igazi emberi történetekhez vezettek, legyen szó tragédiákról, vagy a legnagyobb örömökről.

Ma a RefoRomban többségében roma fiatalokkal foglalkozol – a cigányok között végzett szolgálatod is hasonlóan alakult?

Nagyjából 35 éve kezdtem romaüggyel foglalkozni, sőt, ott voltam az első magyarországi cigány szervezet megalakulásánál is. A drogmisszióban rengeteg roma fiatalt – főleg fiúkat,

de lányok is voltak – ismerhettem meg, ma pedig, a RefoRom lelkeszeként nagyon örülök neki, hogy az Úr nem hagyja, hogy szem elől veszítsem az ő cigány népét. Ajándéknak élem meg, hogy ismerhetem a romák életét, bennük pedig az evangéliumi értelemben vett legkisebbeket – akikhez Isten küld bennünket, és akik optikáján keresztül meggazdagító módon szemlélhetjük az ő teremtett világát.

Mit mondasz azoknak, akik szerint belefér az, hogy ettől eltekintsünk?

Hitbeli meggyőződés, hogy nekünk ez az út jut, mi egyben igazság és élet számunkra. Az pedig nehezen tekinthető Krisztustól való ekléziológiának, amelyik társadalmi értelemben felfelé tájékozódik. Egy teológusprofesszorunk legnagyobb üzenete felénk az „alul maradni tudás képessége” volt, hiszen ez a krisztusi hozzáállás – ott, ahol igazi emberi kapcsolatokkal ta-

lálkozhatunk. Nagyon hálás vagyok azért, hogy ezeket az emberi kapcsolatokat napi szinten megélhetem a szakkollégiumban, olyan hallgatókkal, akik közül néhányan valóban nagyon mélyről jöttek.

A félév végén fotóidból kiállításod nyílt a RefoRomban – mesélnél róluk?

Számos szegregátumban jártam már itthon és szerte Európában. Négy évvel ezelőtt lehetőségem volt eljutni az albán főváros, Tirana egyik cigánytelepére, amely gettó az emberi létezés legvégső formája. Ott az emberek különféle tárgyakból összeeszkábált viskókban élnek, a megélhetést pedig mindössze a prostitúció, valamint a PET-palackok hatalmas zsákokba történő összegyűjtése és eladása jelenti. Már ha megélhetésnek lehet nevezni azt, amire az ezért kapott fizetségből telik. A felnőttek vonásai szomorúak és megtörték voltak, a gyermekek arcáról azonban olyan öröm és boldogság sugárzott, amelyet a jólétben élőknél sem gyakran látni. „Hé mister!

Foto?” – folyamatosan ezt mondták nekem, a legszebb képemnek azonban azt tartom, melyen egy keresztény és egy muszlim cigány ember megöleli egymást. Hálás vagyok nekik, hogy elfogadtak, és megnyíltak előttem.

Mi volt az elképzelésed a RefoRom lelki életének a vezetéséről?

Azt szeretném, hogy a hallgatók Krisztus szeretetében és védettségében tudják magukat, egy olyan léttel a hátuk mögött, melyben esetleg megszorongattak, vagy megalázták őket. Meg kell érezniük, hogy az igazi élet Krisztusról szól, aki szereti őket, és nekünk sincs több dolgunk annál, mint hogy szeretettel fordulunk feléjük. A társadalomban nagy szelek járnak, így az a célunk, hogy a szakkollégium védett hely legyen, ahol nyugodt körülmények között készülhetnek a társadalmi-lelki szolgálatra.

Hogyan teljesedett ki a szakkollégiumban végzett szolgálatod?

Az elsődlegesek az igehirdetéshez kapcsolódó alkalmak, bibliaórák vol-

tak, melyeket mi Igeidőnek hívunk – hétközben és a szakkollégiumi hétvégéken egyaránt, és amelyen az Ige egzisztenciális igazságént szólal meg. A második spektrumon a beszélgetések vannak – ezek arról szólnak, hogy együtt vagyunk, érdekeliük egymást, kimondjuk, hogy nem csak a statisztika része vagy. Szinte minden nap adódik egy olyan beszélgetés, amikor az ember rádöbben arra, hogy ez a gondolkodásunk alapjává válik – ezen a lencsén keresztül látni pedig ajándék. A lelki életnek van egy harmadik eleme is, ahol olyanokhoz visszük el az örömhírt, akik még nem találkoztak vele, vagy ellenkeznek, esetleg gyűlöletbe burkolják azt.

A bibliaórákon mindig imádkozunk a másikért, a megmérettetéseken, próbákon való sikeres szereplésért és helytállásért – vizsgák, beadandók, számonkérések, esetleg a család, vagy annak a hiánya kapcsán. A hiányokat nagyon komolyan kell vennie mindenkinek, egyúttal fel kell ismerünk, hogy Krisztus közösségében mindez pótolható, és nem szükség-szerű, hogy az egész életüket a hiányérzet határozza meg.

Említetted, hogy a drogmiszióban végzett munkád során mennyi mindent kaptál az emberektől – a hallgatóktól leginkább mit?

Az élettörténeteiket, hogy ezekben mindenki változik, főleg mi magunk, akik meghallgatjuk azokat. Ha valaki beszámol arról, milyen nehéz helyzetből érkezett, az engem nyit meg felé, és hálás vagyok azért, hogy ezt megtapasztalhattam. A diakonisszának volt egy jelmondatuk: „Jutalmam, hogy tehetem” – az itt végzett munka során körülbelül én is hasonlóképpen érzem magamat.

VELÜNK AZ ISTEN – MEGHITT KARÁCSONY A REFOROMBAN

Alig egy héttel karácsony előtt félretettük a beadandók, megajánlók, utolsó zh-k, a közelgő (vagy már elkezdődött) vizsgaidőszak gondjait, és Isten igéjével áthatott, barátságos estén tekintettünk vissza a mögöttünk hagyott évre, és ajándékoztuk meg egymást.

Káli-Horváth Kálmán, a RefoRom igazgatója jó szokásához híven már napokkal az esemény előtt elkezdte a beharangozást: hol egy egyszerű facebookos felhívás formájában, hol személyesen, később aztán saját konyhájából feltöltött finomságok képei tanúskodtak arról, hogy még a

sütés-főzést is olyan komolyan veszi, mint a szakkoli irányítását. Még akkor is, ha a munka nagy részéért feleségét, Mariannát illeti dicséret. Közösségünk tagjai egy-egy ilyen alkalommal érezhetik magukat igazán egységben, hiszen az együtt imádkozás és tartalmas beszélgetések

mellett mindenki hozzájárulhatott az estéhez saját készítésű édességekkel, ropogtatni- és innivalóval. „Érték már nagyobb kihívások is a keresztyénséget az elmúlt 2000 év során, de azért nem könnyű egy asztali sütemény közepéről beszélni!” – fogalmazott Topolánszky Ákos, a

RefoRom lelkésze, az ige pedig két helyről szól hozzánk. Nyese Ágnes, az Országos Református Cigánymisszió referense Lukács evangéliumából olvasta fel nekünk a karácsonyi történetet, Ákos pedig egy, Pál apostol Kolosséiakhoz írt levelében található verssel kezdte áhítatát. Gondolatainak felütését az érkezés motívuma adta, megemlítve népszerű sportolók és nagy formátumú diktátorok bevonulásait, párhuzamba állítva azokat Isten testet öltésével.

Gondviselőnk ugyanis nem fényűzés és hangos dicshimnuszok között jött el a világra, hanem egy koszos istállóban, és olyan emberek láthatták őt elsőként – a betlehemi határban juhaikat legeltető pásztorok –, akik az akkori társadalom peremén tengették mindennapjaikat.

Erre reflektálva tekinthettük meg az egyházunk megbízásából néhány éve készítettett, „A fiú” című videót, amely hamisíthatatlan 21. századi kontextusba helyezi a megváltó születését. Persze a reformatos hagyományokhoz híven a művészet ezúttal sem maradt ki a repertoárból: a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem hallgatói, Sárközi Xénia és Varga Dávid csodálatos hangjukkal töltötték be a teret az Ave Maria és Have Yourself a Merry Little Christmas (Sam Smith) című dalokat énekelve.

Mielőtt a hagyományokhoz híven megajándékoztuk volna egymást, Kálmán egy saját verssel készült az estére: a „Szeretet” című alkotás tökéletesen illett a karácsonyi üzenetéhez. A feldíszített fenyő alatt heverő, kisebb-nagyobb csomagok

ezt követően hamar szétszóródtak a jelenlévők között: aki jobban ismerte a másikat, annak könnyebb dolga volt az ajándéköttel, aki kevésbé, az kapcsolati hálóját mozgósította annak érdekében, hogy minél inkább meglephesse kihúzott társát. A remek hangulatú estét kötetlen beszélgetés, és természetesen a sok-sok sütemény elfogyasztása zárta – talán mindenki nevében mondhatom: úgy hajthattuk álomra a fejünket, hogy ennél szebben nem is készülhetünk volna Jézus születésének ünnepére.

» A feldíszített fenyő alatt heverő, kisebb-nagyobb csomagok ezt követően hamar szétszóródtak a jelenlévők között: aki jobban ismerte a másikat, annak könnyebb dolga volt az ajándéköttel, aki kevésbé, az kapcsolati hálóját mozgósította annak érdekében, hogy minél inkább meglephesse kihúzott társát.

MINDEN ÁLOM TELJESÜLHET

Hét intézmény több mint száz hallgatója vett részt a Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózat (KRSZH) január 20-i találkozóján, a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében, köztük a debreceni Wáli István Református Cigány Szakkollégium és a Budapesti Református Cigány Szakkollégium egykori és jelenlegi diákjai.

Régi ismerősként üdvözölhették egymást a szakkollégiumi hallgatók, hiszen a KRSZH minden évben megrendezi közös tanévnyitóját, a mostani esemény azonban eltért a korábbiaktól: az intézmények tagjait Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke köszöntötte, a programot pedig Farkas András és Sárközi Xénia alumni operaénekesek, a SziRom

együttessel, valamint Pápai Joci és Molnár Ferenc Caramel előadásai tették emlékezetessé. A kormányfő hamar mosolyt csalt a hallgatóság arcára, mondván, hazánk jelenlegi miniszterei közül többen is szakkollégiumi hallgatóként kezdték karrierjüket. Orbán Viktor hangsúlyozta, hogy a tanulás és munka útján lehet felemelkedni – a találkozón részt

vevő roma hallgatók élő példái annak, hogy kellő céltudatossággal minden álmom teljesülhet. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere elmondta, hogy a magyarországi cigányság ügye fontosabb annál, hogy kizárólag a cigányokra bízjuk, de annál is, hogy kihagyjuk belőle őket. Ebben az együttműködésben kiemelt szerep jut a történelmi egy-

házak képviselőinek, akikkel közösen egy 2011-ben aláírt szándéknyilatkozat jelentette az alapját a Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózat létrejöttének, melynek szerves részét képezi a Magyarországi Református Egyházhoz tartozó debreceni és budapesti szakkollégium. Intézményeinkből egy-egy hallgató adott tanúbizonyságot a találkozó résztvevői előtt arról, hogy milyen hatással volt életükre a szakkollégiumi lét. Váradi Zsuzsanna, a Wáli István Református Cigány Szakkollégium egykori tagja és munkatársa éppen egy nappal az esemény előtt szerzett mesterszakos oklevelet a Debreceni

Egyetem egészségfejlesztő szakán, hamarosan pedig a doktori képzésben folytatja tanulmányait. „Nagyon kíváncsi voltam arra, hogy egy borsodi kistelepülésről, Arlóról érkezve milyen közösséget vállalni más, egyetemista cigány fiatalokkal, hiszen erre korábban nem volt lehetőségem. Igazából ez volt a legfontosabb számomra, megismerni, mit gondolnak az életről, a hitről, a világról” – mondta Zsuzsa, aki az alapszak elvégzése után a borsodi kistérségbe tért vissza dolgozni, majd debreceni munkahelye mellett vállalt szerepet a szakkollégium működésében. A beás cigány családból származó

Orsós János Róbert, a Budapesti Református Cigány Szakkollégium (RefoRom) hallgatója édesapja tudás-szomjának köszönheti, hogy elindult a tudományos pályán: karrierjét a Pécsi Tudományegyetemen kezdte el, elvégezve a filozófia alapképzést, 2017 őszétől pedig az Eötvös Loránd Tudományegyetemen tanul tovább irodalom- és kultúratudomány mesterszakon. „Nagyon hálás vagyok a szakkollégiumnak a tanulmányaimhoz kapott szakmai segítségért, és azért, hogy egy szerető, támogató közösség tagja voltam, vagyok és leszek is.”
Fotó: Bartos Gyula/EMMI

HATÉKONY MUNKÁT VÉGEZTÜNK

Mármarosi Eszter a RefoRom szakmai munkatársaként rengeteg időt töltött a hallgatókkal, és nagyon élvezte a közös munkát velük.

Milyen szereped volt a szakkollégiumban?

Az elmúlt év során a hallgatókkal remek viszonyt sikerült kialakítanom – jól tudják, hogy amikor szükségük van rám, akkor rendelkezésükre állok. Szerintem hatékony munkát tudunk végezni azokkal, akikkel közelebb kerültünk egymáshoz.

Milyen formában zajlottak ezek az alkalmak?

Adott volt a lehetőség arra, hogy csoportos munkát végezzünk, ahogyan arra is, hogy négy szemközt beszélgessünk egymással. A második év végére érve már körvonalazódik bennem, hogy mire fektetjük a hangsúlyt, és hogy milyen irányba megyünk tovább 2018 őszétől.

Nem csak a RefoRom falain belül foglalkoztál a hallgatókkal, igaz?

Áprilisban a Wesselényi Miklós Műszaki Szakgimnáziumban és Szakközépiskolában jártunk, ahol szerintem remekül teljesítettek a hallgatóink – hamar megtalálták a közös hangot a diákokkal, nyitottak és lazák voltak feléjük.

ÖRÜLÖK, HA FELKERESNEK A HALLGATÓK

Simon Nóra nem csak tanulmányi munkatársként van jelen a RefoRomban, hiszen a szakkollégisták szívesen fordulnak hozzá személyes ügyekkel is.

A tavalyi interjú elkészítése előtt nem sokkal csatlakoztál a RefoRomhoz – mi minden történt veled azóta itt?

Korábbi szakkollégistaként volt egy viszonyítási alapom, hogy hová érkezem – az elmúlt egy év alatt szerintem remek kapcsolatot alakítottam ki a diákokkal. Szerencsére nem csak akkor kerestek fel, ha be kellett hozniuk valamilyen dokumentumot az irodába, hanem akkor is, amikor úgy gondolták, hogy beszélgetni szeretnének valakivel. Ez nekem nagyon jól esik.

Milyen volt munkatársként részt venni egy szakkollégium működésében?

Annak ellenére, hogy minden intézmény eltér egymástól, az alapok azonosak. Úgy gondolom, hogy a formálódás folyamatába én is bele tudtam tenni, az ötletelések, közös gondolkodások terén. Például ha szerettünk volna változtatni valamin, akkor a diákok szemével tudtam nézni a dolgokat, és megmondani, hogy ez, vagy az jó lehet-e, vagy sem.

Volt valamilyen konkrétum, ahol képviselni tudtad a hallgatói oldalt?

Igen, például a szakkollégiumi hétvégekkel kapcsolatban tett javaslatok terén – a következő évtől ennek is

köszönhető a tanév menetrendjének e területen történő módosítása.

A hallgatók fordulhatnak hozzád egyéni ügyekkel?

Persze, és jönnek is! Elmondják, hogy ha valami történik a szakkollégium falain belül is, de olyan dolgokat is megosztanak, melyek túlmutatnak a RefoRom falain.

VARRÓNŐI KÉPZÉSRŐL A REFOROMBA

Várdai Enikő a RefoRom gazdasági, és a VEKOP-projekt pénzügyi vezetőjeként tevékenykedik 2017 őszétől.

Mivel foglalkoztál korábban?

Pénzügyi és közgazdasági területen, és projektmenedzserként dolgoztam, valamint a saját vállalkozásomban, melyet a RefoRom mellett még mindig irányítok. Ami a családomat illeti, egy lányom van, aki most érettségizett, szeptembertől pedig a SOTE dietetika szakán tervezi a továbbtanulást.

Ha jól tudom, nagyon érdekes módon kerültél a szakkollégiumba, igaz?

Igen, a Cigánymisszió referensével,

Nyeső Ágival egy helyre jártunk varró-tanfolyamra, megismerkedésünk után pedig hamar kiderült, hogy mindketten református háttérűek vagyunk, és azonos az értékrendünk.

Hogyan került szóba a RefoRom?

Amikor a szakkol-

légium új gazdasági vezetőt keresett, Ági, tudván a szakmai háttéremet, felajánlotta a lehetőséget. Eleinte óztkodtam tőle, de addig-addig mondtam, hogy eljöttem, itt pedig olyan légkör fogadott, hogy boldogan elfogadtam a lehetőséget.

TETSZETT AZ INTÉZMÉNY KÜLDETÉSE

Papp Krisztina projektmenedzserként dolgozik a szakkollégiumban január óta, és nagyon hamar megtalálta a helyét a munkatársi csapatban.

Hogyan kerültél a RefoRomba, mint projektmenedzser?

Egy ismerősöm ajánlotta figyelmembe a lehetőséget. Örömmel jelentkeztem; tetszett az intézmény küldetése, hogy olyan tehetséges fiatalok pályáját egyengeti,

akik valamilyen szempontból nehezebb körülmények közé születtek. Épp felszabadulóban voltak kapacitásaim akkoriban: ilyen szempontból is szerencsés volt a találkozás.

Mit gondolsz a szakkollégiumról, és az e nyújtotta lehetőségekről?

Bekerülni egy felsőoktatási intézménybe, és megküzdeni az általa támasztott kihívásokkal önmagában is nagy dolog, főleg, ha az embernek közben egyéb extra nehézségekkel is szembe kell néznie. Én abban látom a szakkoli szerepét, hogy ezen az úton igyekszik partnere lenni a hallgatóknak, nem csak mindennapi segítségnyújtások révén, hanem egyúttal olyan közeget is kíván teremteni, amely gazdagíthatja a benne élő pályafutását és személyiségét.

Hogyan élted meg az eddigi időszakot itt?

Küzdelmes, egyúttal kellemes. Új munkahelyre, új munka kellős

közepébe csöppenni mindig tartogat kihívásokat. Ugyanakkor támogatónak találok a közeget, munkatársi értelemben is, és fontos az is, hogy szeretek ide bejönni, mert jó azokkal az emberekkel együtt lenni, akik körülvesznek. Jelen pillanatban a projekt egy szakaszának adminisztratív lezárása teszi ki a munkám igen nagy részét, de igyekszem a tartalmi oldal, vagyis a valós történesek síkján is kivenni a részemem a közös munkából. A küzdelmes dolgok közé tartozik az is, hogy megtaláljuk azt a jó egyensúlyt, amikor adunk, de úgy, hogy azt a másik fél nem teherként éli meg.

EGYRE ERŐSÖDÖTT BENNEM AZ ELHÍVÁS A TEOLÓGUSI PÁLYA IRÁNT

Farkas Anikó 2018 elejétől dolgozik a Magyarországi Református Egyházban, a debreceni Wáli István Református Cigány Szakkollégium és a Budapesti Református Cigány Szakkollégium fenntartói képviselőjeként, de már túl van első teológusi évén is. Nemrég megválasztották a Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózat elnökének.

Mivel foglalkoztál az elmúlt években?

2010 és 2014 között a Honvédelmi Minisztériumban dolgoztam sajtófőnökként, majd kabinetfőnökként, 2014-től pedig szintén kabinetfőnöki posztot tölthettem be az Emberi Erőforrások Minisztériumában, Balog Zoltán miniszter úr mellett. Emellett nagyon sokféle társadalmi kezdeményezésben vettem részt, szerveztünk például több jótékonyági futást, pikniket és bált is a barátaimmal.

A legtöbb szakkollégiumi konferencián láthattuk Balog miniszter urat az elmúlt években, te is így ismerkedtél meg a debreceni és budapesti intézményekkel?

Igen, hiszen mint köztudott, miniszter úrnak kiemelten fontos, úgy is mondhatnánk, szívügye a roma kultúra és felzárkózás kérdése, ezért még a rengeteg területet felölelő Emberi Erőforrások Minisztériumán belül is mindig előkelő helyet kaptak a romaügyek. És valóban így kerültem én közelebbi kapcsolatba a cigány szakkollégiumokkal és szakkollégistákkal. A szakkollégiumi életre egyébként is volt némi rálatásom, hiszen jogász és politológus diplomát szereztem, és az egyetemi évek alatt két szakkollégiumnak is tagja voltam: egyrészt az

ELTE Bibó István Szakkollégiumnak, másrészt az Illyés Sándor Szakkollégiumnak, amelynek a megalapításánál is jelen lehettem.

2017 őszétől ismét egyetemre jársz – mesélnél egy kicsit erről?

Istenhez felnőtként kerültem közel, ez egy közel tíz éve tartó út az életben. Az azóta eltelt időszak során egyre erősödött bennem az elhívás arra, hogy hivatásommal is Isten országának az építését szolgáljam,

tavaly pedig el is kezdhettem a lelkes teológusképzést a Károli Gáspár Református Egyetemen. Tanulmányaim mellett végzem munkámat a református egyháznál, ahol már nem csak a szakkollégiumok ügyeivel foglalkozom, hanem több felzárkóztatási projektben is szerepet kaptam. A magánéletben is izgalmas lépés előtt állok, szeptember 1-én nem csak új tanév kezdődik, hanem az életben is új fejezet: összeházasodunk vőlegényemmel.

ÓVÓBÁCSINAK KÉSZÜLÖK

Balog László a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Alsó-zsolcán nőtt fel nagy családban, amely az óvodapedagógia felé fordította figyelmét. Noha eleinte ódzkodott a kollégiumtól, hamar otthonra talált a Belényes utcai épület falai között.

Hogyan lettél reformos?

A szakkolira volt középiskolai igazgatóm és rajztanárom segítségével találtam rá – és budapesti tanulmányaim meg is követelték, hogy találjak magamnak egy ilyen támogató intézményt. Ez volt az első év az életemben, melyet kollégistaként tölthettem el, ezért nagyon izgultam szeptemberben, de aztán remek közösség alakult ki – bátran ki merem jelenteni, hogy szeretek reformos lenni!

Mi tetszett meg leginkább a szakkoliban?

Egyrészt megtanulunk magunkról gondoskodni, másrészt a többi kollégistához is alkalmazkodnunk kell. Ez nagy segítség lesz, ha a saját lábunkra kell állni.

Óvodapedagógusnak készülsz – nem sok férfiről hallani, aki ezt a pályát választja!

A Waldorf óvodapedagógiai alapképzésén tanulok, talán a nagy családom miatt döntöttem e mellett: hatan vagyunk testvérek, nővéremnek

három kisgyereke van, keresztanyám pedig óvodai dajkaként dolgozott. Ez egyrészt tapasztalatnak sem rossz, másrészt szimpatikussá is vált a gyerekekkel való foglalkozás.

Mindenképp Waldorf-óvóbácsí leszel?

Igen, de ha itt végzek, akkor az ELTE-re szeretnék jelentkezni, szintén óvodapedagógiára, hogy állami intézményekben is el tudjak helyezkedni. Sőt, az a tervem, hogy a jövőben kombinálom majd a kettőt.

A raszta hajnak van valami jelentése számodra?

Általános iskola óta szerettem volna – akkoriban gyűrűztek be hozzánk a rapperek klipjei, és amellet, hogy nagyon tetszett a zenéjük, próbáltam hozzájuk hasonlítani!

A JOGNAK MINDEN RÉSZÉBEN VAN VALAMI, AMI KÍVÁNCISISÁGGAL TÖLT EL

A galgahévízi Bangó Henrietta negyedéves jogászként halad előre a paragrafusok tengerében, a RefoRom pedig biztos és nyugodt háttérrel nyújt neki ahhoz, hogy elérje célját.

Hol hallottál először a szakkollégiumról?

Korábban voltam már szakkollégista, a RefoRom pedig nagyon szimpatikusnak tűnt nekem, ezért úgy döntöttem, hogy 2017 őszétől csatlakozok az intézményhez.

Mi fogott meg benne leginkább?

Tetszett, ahogyan a vezetőség a hallgatók felé viszonyul: maximálisan támogatnak minket a tanulmányainkban, hiszen mégiscsak ez a végső célunk az egyetemen. Nagyon jó a társaság is, több emberrel barátok lettünk az elmúlt egy év alatt. Remek érzés megtapasztalni, hogy az itt lévőeknek fontos vagyok, ahogyan ők is fontosak nekem.

A tavasz folyamán Brüsszelben is eltöltöttetek néhány napot.

Sok mindent láttunk-hallottunk ez idő alatt, a legjobb az egészben mégis az az összetartás volt, amely kialakult közöttünk – ez a kapocs a mai napig tart, sokkal szorosabbá vált a kapcsolatunk azokkal, akikkel együtt utazhattam.

Az egyik szakkollégiumi hétvégén jogi ismeretekről volt szó, ahol igencsak aktívnek bizonyultál – hol végzed tanulmányaidat?

Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam és Jogtudományi karának negyedik éves jogász hallgatója és az egyetem Polgári jog tanszékének demonstrátora vagyok.

Jogon belül melyik az a terület, ami leginkább foglalkoztat?

Egyelőre a jognak a polgári jogi része fogott meg, ezért is vagyok demonstrátor és TDK-tag a tanszéken, két ízben voltam ilyen ügyekkel foglalkozó irodában gyakornok. Emellett mostanában elkezdett érdekelni a környezet- és energijog is, de a jognak minden részében van valami, ami kíváncsisággal tölt el.

» Tetszett, ahogyan a vezetőség a hallgatók felé viszonyul: maximálisan támogatnak minket a tanulmányainkban, hiszen mégiscsak ez a végső célunk az egyetemen.

NAGYON MEGTETSZETT A SZAKKOLLÉGIUM LÉGKÖRE

Molnár Angelika él-hal az angol nyelvért és a történelemért, jelenleg pedig azon fáradozik, hogy középiskolai oktató váljon belőle – ha azonban ez nem jönne össze, van még néhány alternatíva a tarsolyában.

Ahogy tudom, elég érdekesen találtál a szakkoliba, igaz?

Igen, édesanyám romológus, és régről ismerte Kálmánt. Mivel látott tőle egy facebookos megosztást, megmutatta nekem is, én pedig nem haboztam sokat, hiszen nem engedhettem meg magamnak az albérletet Budapesten. Szimpatikus volt, hogy nem egy több száz férőhelyes épületről van szó, hanem nagyon családias a hangulat. Amikor eljöttem a felvételire, szinte biztos voltam benne, hogy nem fognak felvenni, de nagyon megtetszett a légkör, és hála Istennek reforomos lehettem én is.

Mi a kedvenc emléked az elmúlt évről?

Például amikor a téli szünetben korcsolyázni mentünk, szánkóztunk, de nagyon szerettem a sütőge-tős-beszélgetős esteket, a szülinapi köszöntéseket is.

Milyen szakon tanulsz?

Angol-történelem osztatlan tanári szakon a KRE-n – később középiskolában szeretnék elhelyezkedni, mert jobban vonz, mint az általános iskolában való tanítás. Ez a szak egyébként kicsit olyan, mintha anglisztika és törti BA-t végeznék egyszerre.

Miért éppen tanár szeretnél lenni?

Középsuliban többen mondták nekem, hogy jobban magyarázom el az anyagot, mint egy-egy tanár, ráadásul édesanyám és kereszta-pám is a pedagógusi pályán vannak. Az angol részen egyébként nagyobb volt a hangsúly, de azért választottam a tanárit, mert ezzel egyrészt taníthatok, másrészt csinálhatom ugyanazt, mint ha csak simán anglisztikát végeztem volna.

És a történelem?

Az angol mellett ez volt a kedvenc tárgyam – mivel kellett egy másodikat választani a tanárin, kézenfekvőnek tűnt, hogy a történelem legyen az. A legutóbbi félévben többek között középkori magyar történelemmel is foglalkoztunk, amely nagyon tetszett, hiszen összefüggésekről esett szó, nem pedig fejezetenként vettük a témákat.

Milyen távolabbi céljaid vannak?

Ha nem tanár leszek, akkor az angollal mennék tovább, például cégeknél, de van olyan tervem is, hogy egyszer rendezvényszervezéssel fogok foglalkozni.

» Szimpatikus volt, hogy nem egy több száz férőhelyes épületről van szó, hanem nagyon családias a hangulat. Amikor eljöttem a felvételire, szinte biztos voltam benne, hogy nem fognak felvenni, de nagyon megtetszett a légkör, és hála Istennek reforomos lehettem én is.

A JÖVŐBEN KUTATÓKÉNT SZERETNÉK DOLGOZNI

Orsós János Róbert korábbi pécsi roma szakkollégistaként lett a RefoRom hallgatója, s bár még csak első évét teljesítette az ELTE Irodalom- és kultúratudományi mesterképzésén, irigylésre méltó szakmai háttérrel tekint a jövőbe.

2017 tavaszán te is előadtál a KRE és a RefoRom közös konferenciáján – már akkor elköteleződöttél a szakkoli felé?

Éppen az utolsó félévemet teljesítettem a Pécsi Tudományegyetemen, és Budapesten terveztem továbbtanulni – mivel otthon a Wlislócki Henrik Roma Szakkollégium tagja voltam négy évig, azt terveztem, hogy a fővárosban is keresek magamnak egy ilyen intézményt. A Káli-Horváth Kálmánnal történő megismerkedést követően kézenfekvő volt, hogy ide jelentkezem majd.

Előnyt jelentett, hogy korábban voltál már szakkolis?

Úgy gondolom igen, hiszen betekintést nyerhettem abba, hogyan működik egy roma szakkollégium, részt vehettünk közös programok szervezésében, a Pécsen tanultak nagyban megkönnyítették a közösségbe való beilleszkedésemet.

Ha visszatekintesz az elmúlt egy évre, mire vagy a legbüszkébb?

Ez az időszak több szakmai sikert tartogatott számomra: az említett konferencia után egy héttel megszerezhettem a 33. OTDK Összehasonlító irodalom- és kultúratudományi tagozatának első helyét, 19. századi irodalmi roma reprezentáció és ön-representáció témájában. Ezt nagyon

fontos mérföldkőnek tartom a tudományos pályafutásomban, hiszen több éves munka előzte meg. A díj elnyerése után lehetőségem nyílt pályázni az egyetemi hallgatóknak járó legrangsabb tudományos elismerésre, a Pro Scientia Aranyéremre, melyet kétévente oszt ki az Magyar Tudományos Akadémia és az Országos Tudományos Diákköri Tanács 47. jelentős tudományos tevékenységet maga mögött tudó hallgatónak. A pályázatom sikerrel járt, 2017. november 20-án pedig át is vehettem az elismerést az MTA dístermében – ennek azért van komoly jelentősége számomra, mert a jövőben akadémikusként szeretnék kutatni.

Pontosan két hónappal később pedig ugyanez a dísterem látott vendégül.

Igen, én képviselhettem a RefoRomot a KRSZH alumni találkozásán – de a WHSZ-nek is köszönetet mondtam az ott töltött évekért. Jelentős eredménynek tartom azt is, hogy immár teljesítettem egy évet az ELTE Irodalom- és kultúratudomány mesterképzésében, ahol az OTDK-s témámat viszem tovább. A tervem az, hogy a következő kari TDK-n ismét megmérettetem magam, majd pedig szeretnék kijutni az országos fordulóra, ahol egy helyezés elérése a legfőbb célom – a nyár nagyrészt az erre való

felkészüléssel telik számomra.

A novemberi díjátadón ott volt veled Beck Zoltán is, a PTE Romológia Tan-székének adjunktusa, akit a legtöbbben a 30Y rockzenekar frontembereként ismernek – neki milyen szerepe volt eddigi tudományos karrieredben?

Egy szóval meg lehet fogalmazni: meghatározó. Amikor bekerültem a WHSZ-be, tutorra volt szükségem, és őt ajánlották a szakkollégiumból. Zoli tudomást szerzett arról, hogy filozófiával és irodalommal foglalkozom, és nagy örömmel vállalta a tutorálásmat. Elmeséltem neki, hogy milyen komoly szakmai terveim vannak filozófia és irodalom terén, ezután pedig rögtön bele is vágtunk a célok megvalósításához szükséges folyamatokba. Amellett, hogy elmélyült személyes viszony van közöttünk, a tanár-diák kapcsolat is remekül működik. Rengeteg dologban segít, többek között szakmai tanácsadásban, témavezetésben, és kapcsolati háló építésében.

Itt említeném meg, hogy májusban adhattam elő életemben először idegen nyelven, németül, a Horizontok és Dialógusok konferencián, Pécsen. Ez azért volt fontos, mert az idegennyelvű szekcióban a szakma jeles kutatói között tarthattam meg előadásomat. Szekciónk vezetője az Innsbrucki

Egyetem Összehasonlító Irodalomtudomány Tanszékeének a vezetője, és a RomArchive Irodalom szekciójának a kurátorasszonya, Eder-Jordan Beate volt, akivel régóta együttműködünk. Hatalmas megtiszteltetésként éltem meg, hogy előadásaiban többször is megemlítette a nevemet, hiszen ez nagyban segíti a nemzetközi tudományos életbe való bekapcsolódásomat. **Van-e olyan szakterület, amellyel később szívesen foglalkoznál?** Folytatni szeretném a filozófiát, azon belül pedig a felvilágosult és klasszikus német filozófia (Rousseau, Kant), illetve a 20. századi egzisztencialista filozófia (Heidegger, Sartre) is érdekel.

Ha viszont irodalomról van szó, akkor a 19. századi magyar, német és francia romantika, s amennyiben lesz rá időm, szívesen foglalkoznék Hamvas Béla életművével is.

A reforomos lét mit jelent számodra?

Fontosnak tartom kiemelni, hogy tapasztalataimból kiindulva a RefoRom az egyik legbarátságosabb roma szakkoli. Itt minden hallgató tudja bontakoztatni a személyiségét, nagyobb a szabadság, de a felelősség is – szerintem egy jól működő intézményről van szó, amely színes programokat kínál. Ennek egyik példája, hogy ősszel Színész Bobbal együttműködve remek slam-szöve-

get készítettünk az egyik szakmai hétvége keretein belül.

Milyen rövid- és hosszútávú céljaid vannak, az akadémiai-tagságon kívül?

Először is legjobb tudásom szerint el akarom végezni a mesterképzést, egy OTDK-helyezés pedig sokat dobna a karrieremen, hiszen később az ELTE doktori programjába szeretnék jelentkezni, és szeretnék aktívan részt venni a hazai és nemzetközi tudományos életben. Bár büszke pécsi vagyok, mégis Budapesten képelem el a jövőmet. A szakmai előremenetel mellett itt is meg akarom szilárdítani a helyemet. Örülök neki, hogy a szakkollégium ebben segítséget tud nyújtani.

VAN EGY MULTICÉGEK FELÉ HÚZÓ ÉNEM IS

Pusztai Dániel régi vágya, hogy példát mutasson roma és hátrányos helyzetű fiataloknak, jelenleg pedig a Budapest Bank HR-gyakornokaként dolgozik.

Hogyan kerültél kapcsolatba a szakkollégiummal?

2017-ben a Snétberger Zenei Tehetség Központ által finanszírozott táborban dolgoztam animátorként, ahol reforomos hallgatókkal találkoztam, és ők hívták fel a figyelmemet erre a lehetőségre. Miután sokat beszéltek erről, kedvet kaptam hozzá, majd jelentkeztem, és 2017 nyarán sikeresen felvételt is nyertem.

Mi a legszimpatikusabb itt számodra?

Nagyon tetszik az épület, az elhelyezkedése pedig nagyon előnyös a hallgatók számára. Szintén fontosnak tartom, hogy a wifi és a számítógépek szabadon használhatóak, az egész infrastruktúra modern.

Mi volt az elmúlt egy év legemlékezetesebb pillanata?

Minden programnak örültem – már amikor először megérkeztünk ide, a felvételi is remek hangulatban zajlott, aztán szintén nagyszerű volt látni a KRSZH tanévnyitóján, Miskolcon, hogy mennyi roma és nem roma fiatal tanul keresztény szakkollégiumokban.

Milyen tanulmányokat végzel?

Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola harmadéves szociálpedagógia szakos hallgatója vagyok – már csak egy félévem van hátra, és elég jól alakul minden, hiszen idén már minden tárgyam ötös lett.

Milyen terveid vannak diplomaszerzés utánra?

Van egy multicégek felé húzó énem is, ott a HR az, amely leginkább foglalkoztat, ezért lehet, HR mesterszakra megyek majd.

Mi a legnagyobb álmod?

Szeretnék egy nap olyan eredményeket felmutatni, melyek nem csak számomra, de az arról értesülő, az enyémhez hasonló anyagi, szociokulturális helyzetből induló fiataloknak is motiválóak lehetnek.

» Minden programnak örültem

– már amikor először megérkeztünk ide, a felvételi is remek hangulatban zajlott, aztán szintén nagyszerű volt látni a KRSZH tanévnyitóján, Miskolcon, hogy mennyi roma és nem roma fiatal tanul keresztény szakkollégiumokban.

HALMOZOTTAN HÁTRÁNYOS HELYZETŰ FALVAKBAN AKAROK SEGÍTENI

Rostás Gusztáv a Semmelweis Orvostudományi Egyetem harmadéves orvos-tanhallgatója, öcsödi oláh cigány fiatalként az a legfőbb motivációja, hogy ott-hon segítse tudásával nehéz sorsú társait.

Miért éppen az orvoslás a célod?

Régóta foglalkoztattak a természetben zajló folyamatok, a törvényszerűségek, aztán a kémiát és a biológiát is szerettem. A SOTE-n Dr. Rosivall László 2010-ben indította el a Cigány Orvosképzési Programot, amely olyan halmozottan hátrányos helyzetű, de tanulni vágyó roma fiatalok számára lett életre hívva, mint amilyen én is voltam. Ennek köszönhetően nyertem felvételt.

Melyik az a szakterület, amely leginkább érdekel?

A sebészet, azon belül is az ortopéd-sebészet, s ha még beljebb akarok menni, akkor a csípő- és térdprotézisek készítését mondanám.

Mi a legfőbb célod az orvosi diploma megszerzése után?

Olyan településeken akarok dolgozni, ahol sok halmozottan hátrányos helyzetű ember él, és az orvosi ellátás meglehetősen kevés, vagy egyáltalán nincs is.

Te is ilyen helyről jössz?

Igen, a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Öcsödön nőttem fel, és átérzem az ott élők helyzetét.

Egy éve vagy reforomos, milyen volt az itt töltött idő?

Nagyon fontos számomra, sőt, ha mondhatom azt, itt tapasztaltam

meg életem egyik mérföldkövét is, hiszen ez idő alatt sikerült az élettan vizsgám. Ehhez nagyjából egy 1500 oldalas könyv megtanulása kellett, a vizsgán nagyon nehéz kérdéseket kaptam – ha fogalmazhatok úgy, itt dől el, hogy valakiből orvos lesz-e, vagy sem.

Az biztos, hogy a reforomos hallgatók nem is nagyon láttak máshol, csak a könyvek fölött görnyedve a tanulóban. Rengeteget kellett vele foglalkozni, de nagyon nagy hálával tartozom azért a szakkollégiumnak, hogy ehhez biztosította nekem a hátteret.

Mire emlékszel vissza legszívesebben az elmúlt egy évből – ha nem a tanulásról van szó?

A karácsonyi összejövetel, a grillezések nagyszerű alkalmak voltak, hiszen összekovácsolták a közösséget. De annak is nagyon örültem, hogy amikor már zsidadt a fejem a tanulástól, és mindenhol molekulákat láttam, kiültem a folyosón lévő forgószékre, Káli-Horváth Kálmán pedig megkérdezte tőlem, hogy „Kérsz egy kávét?” Ez nagyon sokat elárul a szakkollégium oldott hangulatáról.

NYUGALMAT ÉRZEK A REFOROMBAN

Rózsás Jenifer a tanév második félévére csatlakozott a szakkollégium hallgatói csapatához, s bár még karrierje elején jár, már most több multicégnél is kipróbálta magát.

Talán te vagy a „legfiatalabb” RefoRomos – hogyan kerültél ide?

A debreceni WISZ-be jár az egyik barátnőm, ő mondta, hogy itt Budapesten is van ilyen szakkollégium. Mivel a lakhatásom megoldott volt az egyetem közvetlen közelében, örültem, hogy bejáróként részt tudtam venni a programokon.

Melyik volt a legemlékezetesebb?

Nagyon meglepett az első szakkolís hétvégén, hogy mindenki úgy viszonyul a másikhoz, mint ha egy családról lenne szó. Nem éreztem azt, hogy kívülről tekintenek rám – noha később érkeztem és nem is lakok bent –, nyugalmat viszont annál inkább. Vég Erikával nagyon sokat beszélgettünk lelki dolgokról, az istentiszteleti alkalmak pedig sokat jelentettek nekem.

Milyen tanulmányokat végezel?

A BGE Külkereskedelmi Karán hallgatók nemzetközi gazdálkodást, alapszakon, angolul – tervezek mesterre menni, ez azonban attól függ, hogy a jelenlegi munkahelyem felajánl-e egy teljes állást végzése után.

Mivel foglalkozol?

Korábban a Siemensnél dolgoztam másfél évig HR-gyakornokként, majd a Waberer'snél logisztikai területen mozogtam, jelenleg pedig a General Electricnél vagyok source to pay területen. Magyarra fordítva: számlákkal, kifizetésekkel foglalkozunk, ha az automatizált rendszerbe valamilyen hiba csúszik. Bekerültem egy nemzetközi csapatba, minden angol nyelven folyik, és nagyon élvezem!

Hosszú távra milyen céljaid vannak?

Ha nem maradok a GE-nél, akkor szeretném megpályázni a Brit Nagykövetség valamelyik gyakornoki állását – az igazat megvallva szeretném minél több területen kipróbálni magam, mert még nem tudom pontosan, hogy mit akarok csinálni néhány éven belül.

» Nagyon meglepett az első szakkolís hétvégén, hogy mindenki úgy viszonyul a másikhoz, mint ha egy családról lenne szó. Nem éreztem azt, hogy kívülről tekintenek rám – noha később érkeztem és nem is lakok bent –, nyugalmat viszont annál inkább.

ROMA FIATALOKAT SZERETNÉK INSPIRÁLNI

Serbán Tihamér nem bentlakóként volt a szakkollégium tagja a 2017/2018-as tanévben, ezért a tavaszi hallgatói konferencián élettörténetét mutatta be társainak, hogy jobban megismerjék őt – rövid interjünkban elmesélte, hogyan kezdett érdeklődni jelenlegi tudományterülete, a biztonságtechnika iránt.

Hol hallottál a RefoRomról?

A szakkoliról egy nagyon jó barátom mesélt – elmondta, hogy Kálmán meghívta őt ide, és felajánlotta, hogy tartsak vele. Az intézményt ekkor láttam először, amely nagyon megtetszett – akárcsak Kálmán hozzáállása a dolgokhoz. Mivel roma fiatalként Pestre jöttem fel tanulni a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Baktalórántházán található Vay Ádám Gimnázium elvégzése után, kézenfekvő volt, hogy jelentkezsek.

Ahogy a szakkolis konferencián mesélted, régóta érdekel a honvédelem. Honnan a szeretet ez iránt?

Ezt az utat nem is én választottam, hanem az iskolám: jelentkeztem az Arany János Kollégiumi Programba, ahol rendszergazda-katonai fakultációra helyeztek el. Viszont örültem neki, mert mindig közel állt hozzam a számítógépes világ és mindig is tiszteltem a katonákat. Rengeteg honvédelmi versenyen vettem részt a középiskolai évek alatt, és párat meg is nyertünk, innentől kezdve pedig egyre nagyobb vonzalmat éreztem a szakterület iránt, mert ezáltal

belekóstoltam a katonák hétköznapi életébe.

Ezért jelentkeztl az Óbudai Egyetem Biztonságtechnikai mérnöki szakára – itt mit tanultok pontosan?

Ezt szintén a véletlen hozta, mert bár nagyon szerettem volna katonai suliba menni, nagyon közel állt hozzam az informatika is. Amikor pedig rátaláltam erre a képzésre, úgy véltem, hogy ebben mind a két terület jelen van! Még csak a tanulmányaim elején járok, ezért nem igazán tanulok olyat, ami ezt tükrözné, de később ez természetesen változni fog. Ez a szak azért is remek, mert olyan dolgokat tanulunk, melyek a biztonsággal és az informatikával is kapcsolatban állnak.

Milyen terveid vannak ezzel a jövőre?

Szeretnék minél több roma fiataalt inspirálni, hogy ők se féljenek belevágni abba, amit szeretnek, vagy amit elképzeltek maguknak a jövőre – ezt a kiselőadásomban is ki akartam hangsúlyozni. Amikor elvégzem az egyetemet, minél hamarabb szeretnék a képzésemnek megfelelő területen elhelyezkedni.

» Még csak a tanulmányaim elején járok, ezért nem igazán tanulok olyat, ami ezt tükrözné, de később ez természetesen változni fog. Ez a szak azért is remek, mert olyan dolgokat tanulunk, melyek a biztonsággal és az informatikával is kapcsolatban állnak.

JÓ ÉRZÉS A SZAKKOLLÉGIUM TAGJÁNAK LENNI

Szárics Diána a vajdasági Palicsról érkezett a RefoRomba, ahol komoly baráttra és befogadó közösségre talált. Céltudatosságához kétség sem fér, hiszen nagyon tiszta elképzelései vannak a jövőjéről.

Nagyon hamar beilleszkedtél a szakkollégisták közé, mi volt a titka?

A nyíregyházi volt szakkollégista barátaitól hallottam először a RefoRomról, hiszen úgy vélekedtek, ha Budapesten tanulnának, mindenképp jelentkeznének ide. Valószínű, hogy ha nem mondják nekem, soha nem hallok a felhívásról. A weboldalon végigböngésztem, miről is szól a szakkollégium, majd felvettem a kapcsolatot Simon Nórával, aki nagyon segítőkésznek bizonyult. Már a felvételin remek csapat kovácslódott össze, mindenki barátságos, és befogadó volt, és úgy gondoltam, hogy ha az itt töltött hónapok legalább olyan remekül alakulnak, mint az a két nap, akkor megérte ide jönnöm. Nagy örömmel és büszkeséggel tölt el, hogy a szakkollégium tagja lehetek.

Mi volt számodra a legemlékezetesebb az itt töltött időszak alatt?

Szerettem volna egy közösség része lenni, hiszen egy átlagos ELTE-kollégiumban legalább ezren laknak, ahol egy vagy a sok közül. Itt viszont mindenki ismer mindenkit, bárkinnek szüksége van valamire, bátran fordulhatunk egymáshoz. Mivel otthon is egy ifjúsági szervezetnél önkénteskedtem, örültem neki, hogy ismét egy csapat részese lehetek. Orsós Janival nagyon jó barátok lettünk, számíthatunk egymásra,

sőt, mivel nagyon jó magyarból, jó a fogalmazókészsége, még a beadandóimban is sokat segített, s bármikor fordulhatunk egymáshoz! A szakkollégistákkal való közös programok, beszélgetések is maradandóak. A szakkollégiumi hétvégék során sok hasznos új tudást szerezhettem többféle területről, számomra a prezentációs tréning volt a legemlékezetesebb és a leghasznosabb közülük.

Mesélj egy kicsit a tanulmányaidról!

Az alapképzést Szerbiában, Szabadkán végeztem óvodapedagógus szakon, jelenleg pedig az ELTE-PPK Emberi erőforrás tanácsadó mesterszakos hallgatója vagyok. Az alapszak elvégzése után egy évig Debrecenben éltem egy Erasmus+ programnak köszönhetően, EVS önkénteseként, ahol eldöntöttem, hogy Magyarországon szeretnék továbbtanulni. Nem volt egyszerű ide eljutni, mivel az adminisztráció és a fordítások rengeteg időt, energiát, elszántságot követeltek, a felvételin tapasztalt konkurenciáról nem is beszélve. Nagy örömmel tölt el, hogy sikerült teljesíteni az egyik álmom, és az ELTE hallgatója lehetek, hiszen vajdaságiként ezt nem volt könnyű elérnem.

Miért éppen az óvodapedagógia és a HR érdekelt?

Debrecenben nagyon sokat dolgoztam együtt többféle emberrel, akár

nemzetiséget, kultúrát, vagy életkort tekintve, valamint a toborzási feladatokat is megkedveltem. Így vált szimpatikussá a HR-terület, ami pedig az óvodapedagógiát illeti, mindig is szerettem gyerekekkel foglalkozni. Az évek során rájöttem, hogy nem akarom egész életemben ezt csinálni, a nyár folyamán viszont a Budapesti állatkertben dolgozok pedagógusként. Mivel jövőre várhatóan már két diploma lesz a kezembem, választhatok majd, hogy mivel szeretnék foglalkozni a későbbiekben.

Vannak konkrét álmaid a karriereddel kapcsolatban?

Volt egy olyan gondolatom, hogy a mesterszak után PhD-ra megyek, de nem akarok egyetemi tanár lenni, így elvetettem az ötletet. Mivel csak 24 éves vagyok, szerintem belefér, hogy jelentkezsek még egy, HR-hez köthető mesterszakra, sőt, a szerbiai alapképzés miatt vannak államilag támogatott féléléim is, ezáltal nincs akadály a továbbtanulással kapcsolatban. Ambiciózus és motivált vagyok, a tanulás pedig nem okoz nehézséget számomra, ha azzal foglalkozhatok, amit szeretek. Ami a munkát illeti, HR-vezető akarok lenni a későbbiekben, de addig még meg kell másznom néhány lépcsőfokot.

» Nagy örömmel tölt el, hogy sikerült teljesíteni az egyik álmom, és az ELTE hallgatója lehetek, hiszen vajdaságiként ezt nem volt könnyű elérnem.

NAGY VÁGYAM, HOGY EGYSZER BEFUSSAK A ZENEKAROMMAL

A szerbiai Törökbecséről származó Varga Dávid néhány évvel ezelőtt a TV2 Ének Iskolája című műsorában szerepelt, azóta pedig saját zenei karrierjét építgeti.

A RefoRomra is zenén keresztül találtál rá, igaz?

Igen, a 2017-es Lamantin Jazz Táborban találkoztam Babindák Istvánnal, aki már előző évben tagja volt a szakkolínak. Nagyon jóban lettünk, később aztán Pesten is összefutottunk, majd megkérdezte, hogy hol fogok lakni, ha elkezdem az egyetemmet. Albérletben terveztem, ugyanis nem találtam megfelelő kolit, ő pedig elmondta, hogy a RefoRomban lakik, ahol támogatják a zenei karrierjét. Így döntöttem én is a jelentkezés mellett.

Mi volt számodra a legemlékezetesebb a reforomos lét alatt?

Azokat a programokat szerettem leginkább, melyeket spontán szerveztünk: játékok, beszélgetések, szerintem ezek nagyon fontosak a szakkollégistáknak.

Honnan a zene szeretete?

Édesapám tanulta, dédapám viszont – a családban egyedül ő hegedült – korán elhunyt. Egyébként azt feltételezem, hogy roma származású volt. Apa nem akart zenével foglalkozni, ezért engem is féltett ettől a pályától, de elkezdtem a Szabadkai Zeneiskolát, tavaly pedig bekerültem a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem jazzének szakára. Ennek ellenére azt mondom, még mindig keresem azt a stílust, amelyben ki tudok teljesedni. Szeretem a cigányzenét, a magyar népzene, a rockot, a popot, a jazzt, az

r'n'b-t is. A dalok írása közben szerintem idővel kialakul majd a sajátom.

Valaki mondta neked anno, hogy „Jé, téged láttalak az Ének Iskolájában!”?

Jó kérdés, a városban ugyanis ez még nem fordult elő. Ezt abból vettem észre, hogy amikor a műsorban láttam évfolyamtársaimmal lógtam, őket felismerték, engem viszont nem. Ezért is lepődök meg, amikor valaki odajön hozzám, mondván, emlékszik rám. A felvételin sem történt ilyen, a

KRSZH tanérvnyitóján azonban többen is tudták rólam, hogy ki vagyok.

Ha jól tudom, saját zenekarod is van, mesélj erről egy kicsit!

Igen, egyszerűen Varga Dávid és zenekara a nevünk, és nemrég vettük fel első dalunkat, sőt, első klipünket is nemrég forgattuk. Az Ének Iskolája után egy évig nem léptem fel sehol, amikor pedig Pestre kerültem, megismerkedtem a zongoristáinkkal, Reviczky Balázssal. Ebben Gájer Bálint

swingénekes működött közre, aki már játszott együtt vele, mi pedig úgy döntöttünk, hogy elkezdünk közösen zenélni. Mivel a munka remekül ment, kibővítettük a csapatot, például Babindák Istvánnal. Olyan zenészeket akartam magunk mellé, akik a fejemben megszülető gondolatokat hallhatóvá teszik hangszeren.” Hála Istennek rá is éreztek erre – szerintem nagyon fontos egy zenekar életében, hogy tudjuk, mit akar a másik. Emellett azonban szeretném a saját utamat járni, mint Varga Dávid, és megtalálni a saját világomat.

Ha valaki kíváncsi rátok, hol talál meg benneteket?

Éppen most gondolkozunk azon, hogy frissítjük jelenlétünket a közösségi médiában (Facebook: Varga Dávid Hivatalos Oldala), ahol a próbákról és

dalszerzésekről fogunk megosztani tartalmakat.

Művészként mi jelent számodra inspirációt?

Olyan dolgot akarok írni, melyek nekem valamilyen szinten újak. Ha máshonnan kell ötleteket meríteni, akkor a jazzből és az amerikai gospelzenéből teszem azt – az első pop-rock dalom például úgy született, hogy hallottam Keith Jarrettet zongorázni, aki egyébként jazz-előadó. Aztán valamikor az inspirál, hogy őzeket látok szaladni a mezőn, vagy ha lemegyek a Tisza-partra, és csak a madarak csicsérgését hallok. Legfőképpen azonban a kihívások sarallnak új dalok szerzésére: nemrég Bobby McFerrinnel vokálozhattam, és úgy álltunk fel a színpadra, hogy nem tudtuk, mit fogunk énekelni. Ő maga

mondta azt, hogy az este során bármi megtörténhet. Aztán ott volt Quincy Jones júliusi koncertje, ahol szintén vokalistaként lehettem jelen – ott a kottát pontosan el kellett énekelnünk, amely szintén nem egyszerű. Ahogyan viszont jönnek a visszaigazolások, érzem, hogy jó úton járok.

Ezek azért óriási mérföldkövek a karrieredben, nem?

Igen, de színpadon állhattam a Fonográf februári nagykoncertjén, márciusban pedig a Talpra magyar rockmusicalben is vokálozhattam – mind-mind hatalmas élmények. Nagyon nagy vágyam, hogy egyszer befusson a zenekarom, és olyan zenészekkel működjek együtt, akikre egykor én is felnéztem.

TAPASZTALT REFOROMOSOK MONDTÁK

– azaz: mi a legszebb emléked az elmúlt évből?

>>

SEMLYÉNYI-HARMATI FRUZZSINA:

„Erika és Miklós búcsúztatóját emelném ki, melyben a szomorúság és az öröm egyszerre voltak jelen. Nagyon meghatóak ezek pillanatok, hiszen így egy nagy családban éreztem magam.”

>>

MEGYESI MÁRTA:

„Az idei évben sokat köszönhetek a mentorprogramnak, mert ezáltal megfelelő támogatást, segítséget, lelkesítést kaptam a szakdolgozatom megírásához.”

>>

BAKOS TAMÁS:

„Az első, szinte felülmúlhatatlannak érzett évem után második RefoRomos évem merőben más volt. Viszont idén is rengeteget gyarapodtam, tudás és kapcsolatok terén.”

>>

GRÓZINGER LEJLA:

„Nekem az első év inkább a megfigyelésről szólt, de az elmúlt évben igazából barátokat szereztem és általuk új embereket ismerhettem meg. A legemlékezetesebb pillanatok számomra a közös főzések, koncertek, esti kártyázások és beszélgetések.”

>>

VÍG MIKLÓS-VÍG ERIKA:

„Az elmúlt év legkedvesebb emlékei a konyhai beszélgetések, ahol a barátságok még inkább elmélyültek a beszélgetések által. Aztán ott volt a születésnapok közös ünneplése, amiben kifejeztük egymás iránt a szeretetünket. Különösen örülünk annak, hogy az általunk vezetett szolgálatba is többen bekapcsolódtak, ahol egymás hite által épülhettünk.”

>>

GUSZTOS ÉVA:

„Az egyik legkedvesebb kolis emlékem a 2017/2018-as tanévből Miki születésnapjának megünneplése. December 19-én a délelőtt nagy részét közös korizással töltöttük a kőbányai ingyenes pályán, majd beültünk egy közeli cukrászdába forró csokit inni és sütni. Kissé felmelegedve, a szülinapozást egy közös, erdélyi ebéddel zártuk Miki kedvenc éttermében, majd visszaindultunk a koliba. Azóta is sokszor gondolok vissza arra a napra, mert nagyon sokat nevettünk, és igazán jól szórakoztunk.”

>>

LAKATOS ATTILA:

„Az elmúlt egy évben is sok minden történt velem és a kollégium közösségével, melyből talán az volt a legmeghatározóbb, ahogyan dolgoznunk kellett magunkon és a szakkollégistáknak is magukon, ehhez nagy segítséget nyújtott az intézmény a képzések és a lelki élet terén. Sajnos Víg Miklós és Víg Erika búcsúzott a szakkollégiumból, amit azért sajnáltunk, mert oszlopos tagjai voltak a közösségünknek, sokat tettek hozzá annak összetartó erejéhez. Szintén örömemre szolgált, hogy a tavalyi évben a hozzánk érkező szakkollégisták kapcsolata szorosabbá vált a régebb óta bent lakó hallgatókkal.”

>>

GÁSPÁR BARBARA:

„Az elmúlt év legjobb és legizgalmasabb szakkolis emléke számomra a szófiai kirándulás. Azért gondolok rá jó szívvel, mert szuper volt megtapasztalni azt, hogy a kötelező programokon kívül is tudunk, és tudtunk együtt megélni, megszervezni közös élményeket, amelyek építik a kapcsolatainkat.

>>

SEMLYÉNYI DÁNIEL:

„Számomra az egyik legnagyobb élmény ebben a tanévben a prezentációs tréning volt. Nagyon felkészültnek bizonyultak az előadók, így sok tudással gazdagodhattunk. Éppen ezért a korábbiánál jobban figyelem, ha valaki előad, vagy éppen nekem kell felkészülnöm egy előadásra. A tréning egyébként csapatépítőnek sem volt utolsó, mivel voltak olyan feladatok, melyeket együtt kellett megoldanunk.”

INTENZÍV SZAKKURZUS NAPOK A REFOROM ALKOTÓHÁZÁBAN

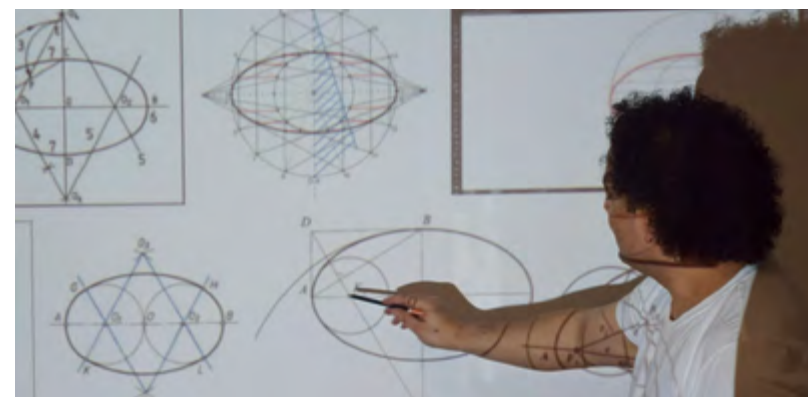
A Nemzeti Tehetség Program támogatásával 30 órás szakkurzust szerveztünk az első és második félév fordulóján, 2018. január 30. és február 2. között, RefoRom Free-Műhely Alkotóház néven.

Január vége általában egy időbe esik az egyetemi vizsgaidőszak utolsó napjaival, de még azok is, akiknek több megmérettetésük volt hátra, szívesen vettek részt a különböző művészeti ágak egyes területeinek részletes bemutatásán, ahogyan az érdeklődő kérdések sem maradtak el. A Budapesti Református Cigány Szak-

kollégium Alkotóházában folyamatosak a szintén a Nemzeti Tehetség Program által támogatott alkalmaink, most pedig kicsit beljebb evezhettek a hallgatók az identitás, a művészetek és a kommunikáció világában. A harminc óra összesen négy napra oszlott el, annak köszönhetően, hogy hét közben minél kevésbé terheljük hall-

gatóinkat kötelező feladataikon túl. A program intenzivitását jól jelzi, hogy szakkurzus szinte napi nyolc órában zajlott, kisebb szünetekre álltunk csak meg, felfrissülés, illetve étkezés erejéig – a foglalkozásokat az Alkotóház vezetői tartották az alkalom során. A szakkurzus legnagyobb része a hallgatók képzőművészeti ismereteit

gazdagította: három alkalommal a képzőművészeti gondolkodás alapjairól esett szó, grafikai, festészet és fotó tárgykörében, majd kockológiáról, térábrázolásról, az ellipszisről és drapériáról egyaránt.

Utánajártunk, hogy a szépségnek van-e, és ha igen, milyen szerepe az egyes szakmákban, a hallgatók kedvenc képeiket prezentálták társaik számára, majd műelemzésre is sor került, többek között Leonardo da Vinci: Mona Lisa; Edvard Munch: A sikoly; Botticelli: Vénusz születése; Vincent van Gogh: Ciprusok az éjszakai ég alatt (Csillagos éj) című alkotásait vesézték ki a résztvevők.

Gyakorlati ismeretekből sem volt hiány: a hallgatók grafikai és festészeti eljárásokról tudhattak meg többet, online kiállításokat tekintettek meg, illetve filmet elemeztek. Az identitás tárgykörében a „cigány vagy roma?” örök kérdést járták körül a szakkurzusra jelentkezők, kommunikációs készségek terén pedig a vitakultúrát erősíthették (karácsony: vásárlás vagy szeretet; abortusz: pro és kontra). Noha a RefoRom Free-Műhely Alkotóház négy napjába rengeteg érdekesség és újdonság sűrűsödött bele, a hallgatók jó hangulatban, lelkesen és motiváltan vettek részt a foglalkozásokon, melyek végén ismeretekben való gazdagodásról számoltak be. Fontosnak tartották kiemelni azt is, hogy szűk körben sokkal jobban tudták megélni az együttműködést, sőt, egymás mélyebb megismerésére is remek alkalom nyílt az alkalom alatt.

TISZTES HELYTÁLLÁS – A LEGSPORTSZERÜBB CSAPAT LETTÜNK A KRSZH-FOCIKUPÁN

Csak két mérkőzés jutott nekünk a Debrecenben rendezett eseményen, de nagyszerűen éreztük magunkat – köszönet a támogatásért!

Annak ellenére, hogy néhányan a cívisvárosban csatlakoztak hozzánk, a RefoRom népes csapatának nagy része hajnalban kelt, hogy időben odaérjen az esemény megnyitójára. A tornának helyt adó épület, a Tóth Árpád Gimnázium tornaterme zsúfolásig telt hallgatókkal és az intézmé-

nyek munkatársaival – noha az első mérkőzés csak 10 órakor kezdődött, a legtöbben már 8:45-kor ott ültünk az Attila téri Főszékesegyházban, ahol Kapin István atya köszöntötte a résztvevőket: „Isten bizonyára mosolygott, amikor megteremtette a focit” – mondta, majd a nyíregyházi

Evangélikus Roma Szakkollégium lelkesítője áldáskívánással indította útjára az eseményt. A TÁG-ban rendezett hivatalos megnyitón Debrecen város alpolgármestere, Komolay Szabolcs, és a társadalmi felzárkózásért felelős helyettes államtitkár, Langerne Victor

Katalin emelte ki a sport, a roma szakkollégiumi munka és az összefogás fontosságát – utóbbi segített a három csoport kisorsolásában is. Intézményünk fiatal kora ellenére mindent bevetettünk azért, hogy megszorongassuk a többi szakkollégiumot, és nem is okoztunk csalódást. Első mérkőzésünket rögtön a házigazda, a debreceni Szent Miklós Görögkatolikus Roma Szakkollégium ellen játszottuk, ahol hat kapott mellett egy szépítő gólt rúgtunk.

Második meccsünk igazi budapesti rangadó volt, a másik fővárosi ellenfél, a Jezsuita Roma Szakkollégium ellen – sajnos tőlük is kikaptunk 3-1-re, így a csoportunk utolsó helyén végezve búcsúztunk a focikupától. Szégyenkeznünk azonban nem kell, ugyanis a minket legyőző csapatok második és harmadik helyen zárták a tornát, református testvérintézményünk, a Wáli István Református Cigány Szakkollégium mögött – nekik ezúton is gratulálunk!

A két elveszített mérkőzés ellenére vigasztalásban részesültünk, a szervezők ugyanis nekünk ítelték a torna legsportszerűbb csapata-díjat. Hála-sak vagyunk a focipöt hűzőkért és a drukkereinkért egyaránt!

LEHETŐSÉGTEREMTÉS TATÁRSZENTGYÖRGYÖN

A Pest megyei településen két reformos hallgató, Víg Miklós és Víg Erika hosszú ideje gyülekezetplántáláson dolgozik, az elmúlt tanévben pedig Gusztos Éva tanítóként csatlakozott hozzájuk – ő maga mesélt a szolgálat tapasztalatairól.

Tatárszentgyörgyről, és azt ott folyó missziós munkáról Víg Miklóstól és feleségétől, Víg Erikától hallottam először. A község Pest megye déli részén fekszik, közel ezernyolcszáz lakossal rendelkezik, a lakosság jelentős hányada roma nemzetiségű. A házaspár, és mentoruk, Kovács Géza terveiben már régóta helyet kapott az elképzelés, hogy a lakók hitének építése mellett jobb minőségű élethez is szeretnék hozzásegíteni őket. Ennek egyik első lépése, hogy 2017 szeptemberétől esti iskolát működtetnek azok számára, akik szeretnék felnőttként befejezni általános iskolai tanulmányait.

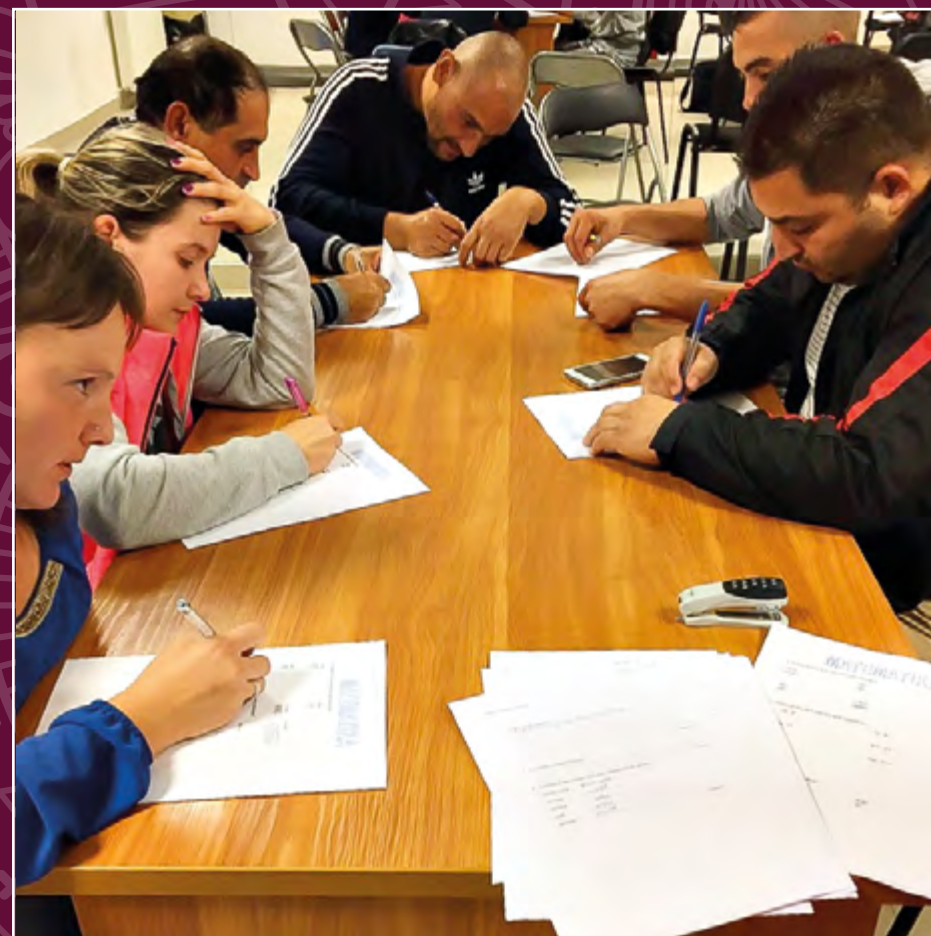
Sajnos a faluban kimagasló azoknak a száma, akik nem fejezték be alapfokú tanulmányait sem, ezért sem jogosítványhoz, sem pedig jobb megélhetést biztosító munkához nem tudnak hozzájutni. Miki még augusztusban kérdezte meg tőlem, hogy lenne-e kedvem segíteni tanárként az iskolában. Mivel mindig is szerettem átadni a tudásom mások számára, ezért amint meggyőződtem róla, hogy a tanítás belefér az egyetemi órarendembe, rögtön igent mondtam a felkérésre.

A tanítás heti három délután zajlott, és egy nap három órát tartottunk a tanulóknak. Az első szemeszterben négyen voltak olyan bátrak és kitartóak, hogy beüljenek az iskolapadba, és ezzel új lehetőségeket teremtsenek maguk számára. Én szerdánként jártam le Tatárszentgyörgyre, az elmúlt évben matematikát, fizikát, kémiát és természetismeretet tanítottam nekik. A második félévben még egy diák kezdte meg a tanulmányait, így év végére már két tanulóknak sikerült befejeznie így az általános iskolát, hárman pedig 2018 őszétől lépnek az utolsó évfolyamba. Számomra nagyon sok tapasztalattal szolgált az elmúlt időszak, rengeteget fejlődött az előadói készségem, és rájöttem, hogy sokszor több nézőpontból is érdemes egy-egy feladatot megvizsgálni, mert a diákok más-más úton juthatnak el a megértéshez.

» Számomra nagyon sok tapasztalattal szolgált az elmúlt időszak, rengeteget fejlődött az előadói készségem, és rájöttem, hogy sokszor több nézőpontból is érdemes egy-egy feladatot megvizsgálni, mert a diákok más-más úton juthatnak el a megértéshez.

Amellett hogy sokat tanultam, új emberekkel is megismerkedhettem a tanítás során, s bár néha nem füllött a fogam a buszozáshoz, vagy épp azt gondoltam, hogy fontosabb dolgokra is fordíthatnám azt az időt, végül mégis mindig megvidult a lelkem, amikor belekezdtem egy-egy órába, a hosszas, közös munka után sikerült egy nehéz feladatot megoldaniuk a tanulóknak, vagy megértettek valami újat. Istennek legyen hála értük és a lehetőségért!

A tatárszentgyörgyi gyülekezetplántálásról bővebben Víg Miklós leendő baptista lelkipásztor mesélt a reform.hu-n.

HOGYAN INDULT, HOL VAN ÉS MERRE TART A REFOROM ALKOTÓHÁZ?

A szakkollégium udvarán található épület és a hozzá tartozó kert már tavaly is nyitva állt a hallgatók előtt, az elmúlt tanévben azonban új elemekkel és programokkal bővültek az itt zajló foglalkozások.

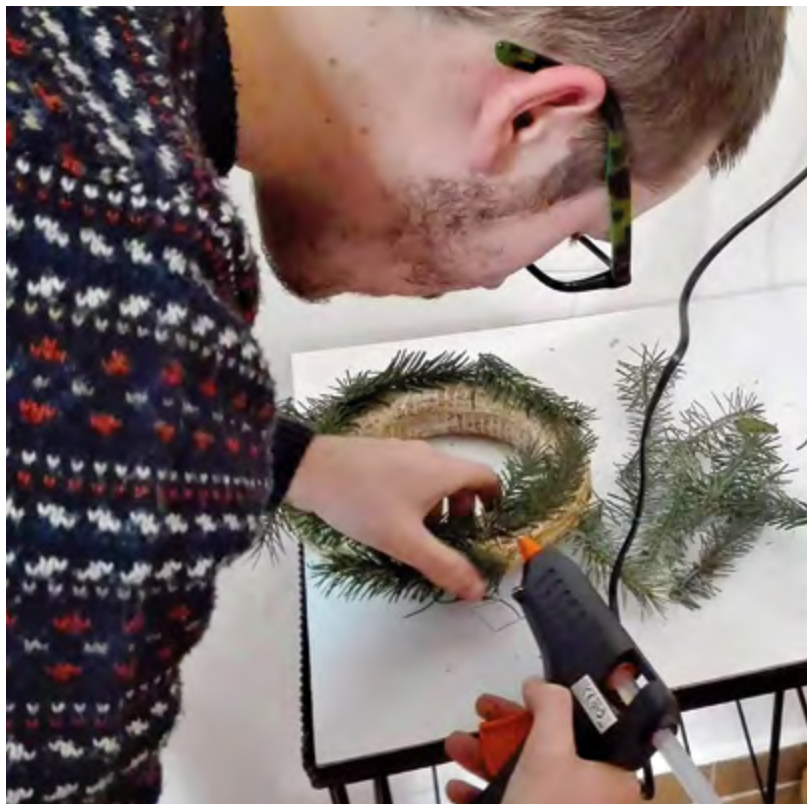
A RefoRom Alkotóházat a szakkollégium profiljának tervezésekor a férjem, Káli-Horváth Kálmán álmodta bele az intézmény működésébe, aki az azon belüli alkotóműhellyel egy szellemi-alkotó rekreációs színteret kívánt ott több fázisban beindítani. Az első fázisban a Free-presszionista Kortárs Művészcsoporthoz legtehető-

ségesebb tagját, gyerekkori barátját, Balogh Tibor grafikus-festőművészt kérte fel annak vezetésére. A műhely kezdetben mintaprojekt jelleggel működött, amelynek finanszírozását teljes egészében az Emberi Erőforrások Minisztériuma által meghirdetett, Nemzeti Tehetség Program (NTP) pályázati kiírása teremtette meg.

Az ideai műhelyfoglalkozásokat már én vettem át: az addigi képzőművészeti fókuszú, szakkörszerű alkalmak a szakkollégium szakmai-pedagógiai működéséhez igazodva inkább kézművesebb, gasztronómiai, kertészeti hangsúllyal szerveződtek. Az Alkotóház a jövőben egyre szervezettebb rész lesz a szakkollégiumnak, és emellett,

hogyan az eddigi működéssel összhangban az alkotóműhelyes foglalkozások rekreációs célokat is szolgálnak, egyre inkább az intézmény működését szakmailag és módszertanilag is támogató szinttérre válik. Ebben egy pályázat is segít, amelynek keretében idén sikerült beszerezni néhány eszközt (Például: hangfalak, videokamera,

számítógép, világítástechnika, mikrofon...) melyek az alapvető médiainfrastruktúra kialakítását támogatják. Jó példa a módszertani támogató funkció megjelenésére a szakmai működésben az, hogy idén először a szakkollégiumi hétvégéket hallgatói kiselőadásokkal zártuk. Ezek rögzítése már a beszerzett eszközökkel, szakkollégisták, munkatársak és önkéntesek együttműködésével történt. A

harmadik esztendőben az eddigieknél nagyobb szimbiózis valósul majd meg: ez azt jelenti, hogy az intézményi működésnek és a szakmai programnak is szerves részévé kezd válni az Alkotóház és az abban működő alkotóműhely is, amit vezetek. A szakkollégium zömében hétvégére eső képzési programjában pénteken-

ként megjelenik egy új elem, a „RefoRom Alkotóház Klub”, ahol a roma kultúra kerül majd középpontba. Már az elmúlt tanévben is önkénteskedett az Alkotóház alkalmain Farkas Zsolt, a Khamoro Budapest Band művészeti vezetője. A kurzussorozat keretében ezt az együttműködést integráljuk a szakmai programba: ezáltal a roma identitás megerősödését, kialakulását, valamint a nem roma hallgatók

részéről a befogadó megismerés megalapozását kívánjuk támogatni. A szakkollégium növényei, virágai, a hátsó kert kialakítása, folyamatos újratervezése, gondozása az Alkotóház rekreációt támogató funkcióinak egy külön, még kibontásra váró jó gyakorlati eleme, amely idén már az első gyümölcsöket, terméseket, illatokat is meghozta.

Az Alkotóházhoz kapcsolódóan egy új szinttér már a szakkollégium belső terébe integrálódik: ez a RefoRom Galéria, ahol az első kiállítást Topolánszky Ákos intézményi lelkész fotóiból nyitottuk meg évzárónk alkalmával. A Galéria beindításához szintén pályázati forrást (NTP) szeretnénk igénybe venni, hiszen az új helyszín is a hallgatói rekreációs palettánk egyik eleme.

Izgalmas egy ilyen organikusan egymásba kapcsolódó szellemi, módszertani, pedagógiai és társadalmi mobilitást támogató, felsőoktatási műhely munkájában részt venni. Jó, hogy mindezt személyes kapcsolatokon, a hétköznapi interakciókon – beszélgetések, közös főzések, kertgondozás, kiállítástervezés, pihentető kávézások, filmnézések – keresztül tud megvalósulni. A RefoRom az egyéni és közösségi szempontok harmóniájának megteremtésére és fenntartására törekszik, ezért nagyszerű tapasztalat, hogy az Alkotóház és a hozzá kapcsolódó funkciók ehhez élesztően képesek hozzájárulni.

Borkó Marianna

TAPASZTALATOKKAL MÁSOKAT ÉPÍTENI

Sztojka Szabina az elmúlt egy évet az Egyesült Államokban töltötte egy ösztöndíj keretein belül, ahol kutatásában azt vizsgálta, hogyan hasznosítható az amerikai fekete teológia a magyarországi cigányság között végzett szolgálatban – az alábbiakban hazaérkezése után írt élménybeszámolója olvasható.

Nehéz szavakba önteni mindazt, amit megtapasztaltam a Georgia állam fővárosában, Atlantában, pontosabban Decaturban található Columbiái Teológiai tanéveim alatt. Az biztos, hogy feldolgozni és érlelni hosszabb időt vesz majd igénybe. Nem sokkal hazatérésem után többször is megkérdeztem magam: mivel lettem én több az Atlantában töltött idő után? Egy diplomával, új könyvekkel és tudással, egy szakdolgozattal, élményekkel. De ennél is fontosabb, hogy barátságokat, szeretetet, elfogadást, önismeretet, buzdítást és saját maga teljesebb ismeretét ajándékozta nekem Isten.

Nehéz volt meghozni azt a döntést, hogy elkezdem a zsinati ösztöndíjat, hiszen egy év a messzi Amerikában egyszerre tűnt izgalmasnak és félelmetesnek. Fel kellett adnom a munkámat, és a teológiai tanulmányaim is egy évvel kitolódtak (hat helyett hét évre). De megértte. És talán ezt tanultam meg a leginkább. Kell bátorság ahhoz, hogy Isten hívását kövessük, néha értetlenül, néha lehetetlennek tűnő helyzetbe érkezve – angolul teológiai szakdolgozatot írni? Semmiért nem cserélném el a hátam mögött lévő egy évet. Ugyanaz a Szabina va-

gyok, egy kiskunhalasi cigánylány, de kicsit másképp látom Istent, a világot és legfőképpen önmagam. Talán teljesebben.

Nagyon élveztem, hogy sok év után először csak a tanulmányaimra összpontosíthattam, hiszen mellette nem kellett dolgoznom. Felismertem, hogy az a teológia, melyet itthon tanulok, mennyire értékes, de azt is megláttam, hogy mennyi minden érhető még el. Talán a legnagyobb felfedezésem a *womanist* és a *mujerista* teológia irányzatok voltak. Az előbbi a fekete nők, az utóbbit pedig a latin-amerikai nők formálják. Én is feltettem a kérdést: mi az, amit Istentől csak a cigány nők láthatnak?

Befejezve a szakdolgozatot, ahol azt vizsgáltam, hogy milyen iránymutatásokat adhat az úgynevezett *feke-*

teológia a magyarországi cigányság részére, talán először éreztem, hogy valóban képes lehetek akadémiai munkára is. Többek között ezt is köszönhettem professzoraimnak a Columbia Teológián. Hasonló támogató légkört még sosem tapasztaltam. Mind a tanárok, de a diákok is, mindig arra figyeltünk, hogy hogyan tudjuk egymást bátorítani. Órán kívül is sokat találkoztam a tanárainkkal, olyanokkal is, akik egyébként nem is tanítottak, és beszélgettünk rólam, róluk, az ő teológiai területükről, az egyházzal, a cigányságról. Mivel láttam rajtuk, hogy mennyire szeretnék, hogy fejlődjek, így én is komolyan vettem. És a legmeglepőbb az volt, hogy észre

is vettem magamon a fejlődést, nem csak a személyiségemben, hanem a munkáimban, dolgozataimban, ígér-detéseimben is. Nagyon meglepődtem, amikor a diplomaosztón a díjak kiosztásánál engem is kihívtak. El sem hittem, hogy én most egy akadémiai díjat nyerhettem. A díjat az egész éves kimagasló írásbeli munkámért kaptam. A Columbián együtt dicsőíthettem Istent egy olyan nemzetközi közeggel, amely egész évben éltetett. Én hiszem azt, hogy Isten dicsősége megjelenik a különböző népeknél, és minél több néppel kerülünk kapcsolatba, minél több kultúrát ismerünk meg,

annál jobban ismerhetjük meg Istent is. Persze megláttam Amerika negatív oldalát és a rengeteg küzdelmét is, akárcsak azt, hogy mennyi lehetőség és áldás van azokban a népekben, akik egymás mellett élnek. Hazatérve azt is keresem, hogy mit kezdjek mindazzal, amit láttam és tanultam. Az sosem volt kérdés hogy hazajövök-e. Jó itthon, jó újra a Refo-Romban, jó újra magyarul beszélni és jó látni a cigány embereket. Előttem

van még három év teológia. Aztán merre? Nem tudom pontosan, de ígérem, hogy bátor leszek és nyitott. És őszintén remélem, hogy képes leszek meglátni, hogy hogyan lehetek mások építésére mindaz által, amit megtapasztalhattam.

Sztojka Szabina

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ A KAPCSOLÓDJ BE A KÖZVETÍTÉSBE! GYAKORNOKI PROGRAMRÓL

Kovács Szandra a 2016/2017-es tanévben a RefoRom hallgatója volt, az elmúlt hónapokban viszont nagyszerű lehetősége nyílt arra, hogy megalapozza karrierjét, ugyanis elnyerte a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap ösztöndíját – mesélje el ő maga, milyen tapasztalatokkal gazdagodott ez idő alatt!

2017 júniusában vette kezdetét gyakornoki pályám az MTVA-nál, s mint mindennek, ennek is nagy-nagy lelkesedéssel és „tudásra éhesen” vágtam neki. Egy ismeretlen közegbe

kerülve próbáltam képességeimhez mértén elhelyezkedni, egy év alatt pedig kipróbálhattam magam riporterként és vágóként egyaránt. Az első hónap után tudatosult bennem, hogy

a riporter munka nem éppen nekem való, nem tudok benne kiteljesedni, így egyenes út vezetett a híradó részleg vágóihoz. Ez a terület mindig is érdekelt, így alig vártam, hogy

kipróbálhassam magam vágóként, és hogy minél többet tanulhassak. Nagyon nagy örömmel és türelemmel fogadtak, segítőkészségük olykor ámulatba ejtett. Bármit kérdeztem, válaszoltak, és bármire voltam kíváncsi, elmagyarázták, megmutatták, és hagyták, hogy kipróbáljam, és fejlődni tudjak. Lehetőségem nyílt szakmabeliektől tanulni, egy új vágóprogrammal ismerkedhettem meg, amely számomra komoly jelentőséggel bírt, hiszen ennek a későbbiekben is nagy hasznát veszem. Az első négy-öt hónap folyamatos gyakorlással, újravágásokkal, programismerettel telt. Megtanultam magabiztosan kezelni az adott szoftvert, egyre nagyobb rálátásom lett a munkametekre, és rengeteget fejlődtem ez idő alatt. A munkatársak minden vágásom

» A sok ráfordított energia és szorgalom így odáig vezetett, hogy hivatalosan is vágó lettem – ez nagy büszkeséggel töltött el, hiszen egy álmom vált valóra.

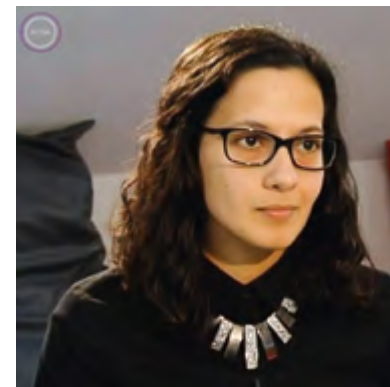
után értékelték a munkámat, elmondták, hogy mire figyeljek, tanácsot adtak, tanítottak. Ennek köszönhetően fél év után élesben is vághattam, kisebb demókat, szinkronokat. A következő hónapjaim azzal teltek, hogy amit rám bízta, azt problémamentesen elvégeztem, mellette pedig folyamatosan gyakoroltam. A sok ráfordított energia és szorgalom így

odáig vezetett, hogy hivatalosan is vágó lettem – ez nagy-nagy büszkeséggel töltött el, hiszen egy álmom vált valóra. Gyakornokságom vége felé erősödött bennem az a tudat, hogy nekem ebben a szférában kell maradnom, és hogy hosszútávon is vágással szeretnék foglalkozni. Úgy gondolom, ez a gyakornoki program nagyszerű és erős alapot adott ahhoz, hogy ezt az elképzelést meg is valósítsam, az ismereteket pedig hasznosítsam a gyakorlatban. A munkaerőpiacon (a mostani munkahelyemen) használt tudásom jó részét itt szereztem, hiszen a gyakornoki program „utóhatása”, hogy jelenleg vágóként dolgozhatok egy filmes alapítványnál.
Fotó: MTI/Koszticsák Szilárd
Bartos Gyula/EMMI

FELVÉTEL INDUL!

A RefoRom szakkollégistái az elmúlt tanév során több alkalommal is megcsillogtathatták színészi képességeiket, illetve interjúk során is bizonyosságot tehetek hitükről és bemutathatták az intézmény programjait.

Ősszel Színész Bob, azaz Horváth Kristóf volt a vendégünk, akivel egy slam-szöveget írtunk, majd a megtanultakat egy videóban mondtuk el. Tavasszal a Duna TV stábjába kétszer is ellátogatott a RefoRomba: előbb őt hallgatói is mesélhetett életéről, tanulmányairól és terveiről a Református Ifjúsági Műsorban, majd az Életkerék magazin készített riportfilmet egyik mentorunkkal, Fehér Györggyel, vala-

mint két szakkollégistánkkal, Gáspár Barbarával és Babindák Istvánnal. Májusban a Roma News Production segítségével alkottuk meg a 2018/2019-es tanév felvételi kampányát, ahol több kisvideó és egy nagyobb összeállítás készült. A közös munka eredményei megtekinthetők a RefoRom Facebook-, illetve weboldalán, ízelítőül álljon itt néhány kép a forgatásokról!

Konferencia

ZENETÖRTÉNETTŐL A VÉRCUKOSZINT SZABÁLYOZÁSÁIG

A félév utolsó szakkollégiumi hétvégéjét a RefoRom hallgatói saját kutatási-tanulmányi-érdeklődési területük egy szeletét bemutató előadásokkal koronázták meg, újabb bizonyítékát adva annak, hogy intézményünk tagjaiban óriási potenciál rejlik – büszkéek vagyunk rájuk!

Ahogy az lenni szokott, a hallgatók vasárnap reggel a kollégium közösségi termében gyűltek össze áhítatra Topolánszky Ákos vezetésével, ezt követően pedig következett a hétvége legnagyobb megmérettetése, a házi konferencia. Itt minden hallgatónak

maximum 15 perc állt a rendelkezésére ahhoz, hogy egy prezentáció segítségével ismertesse, hogy milyen témában végez kutatásokat vagy írja a szakdolgozatát – esetleg melyik az a terület, amely iránt elkötelezett érdeklődést mutat.

A konferencia a Víg-házaspár bemutatóival kezdődött: Miklós a Magyarországon történő gyülekezet-alapításról, Erika a cigányok vallássosságáról tartott előadást. Őket a RefoRom másik házaspárja követte: Semlyényi-Harmati Fruzsina a gyüle-

» A RefoRom munkatársai egyhangúan bönthattak a hallgatók előadásai után, hiszen ritka az olyan közösség, amely ennyi tudást halmoz fel, ennyiféle különböző területen.

kezetbe járás, és a hívő közösségi élet fontosságáról, férje, Dániel a jegyző szerepének hazai változásáról mesélt. Grózinger Lejla szakdolgozatának témáját mutatta be, az ortopédiai célú Moire-képek feldolgozását. Babindák István és Varga Dávid a zene történelmébe kalauzolta el a RefoRom hallgatóit és munkatársait: előbbi a klasszikus, utóbbi a könnyűzene meghatározó alakjainak élettörténetét ismertette. Megyesi Márta szintén a múlttól szóló előadások sorát erősítette, ő a Japánban élő kisebbségek 19. század végi és 20. század eleji helyzetéről beszélt. Rostás Gusztáv a vércukorszint szabályozásának formáiról osztott meg információkat, Orsós János pedig a cigány írásbeliség kezdeteit mutatta be a konferencián részt vevőknek. Serbán Tihamér rendhagyó témát választott, prezijében saját élettörténetének egy-egy részletét ismertette, méghozzá azért, mert kevésbé

ismerik őt a RefoRom hallgatói, ugyanis csak a szakkoli programjain vesz részt, és nem lakik életvitelszerűen az intézményben. Rózsás Jenifer kedvenc országáról, Olaszországról mesélt, hiszen már többször járt ott, rajong a kultúrájáért, a konyhájáért és nagyon kedveli az ott élőket. Dén Péter előadásával a biológia is terítékre került, ő az öröklődésről tartotta meg prezentációját. A konferencia délutáni szekcióját Balog László nyitotta, aki a szeptemberi betakarításról adott elő, Szárics Diána pedig a romák magyarországi munkaerőpiaci helyzetéről értekezett. Lakatos Attila hasonló témában végzett kutatást, ő a roma fiatalok továbbtanulási lehetőségeit elemezte, Gusztos Éva pedig a környezet-tudatosság mellett érvelt a tizenöt perc alatt. Pusztai Dániel a cigány táncművészet sajátosságait mutatta be a hallgatóknak, Gáspár Barbara pedig 'Ér-

ték!?'-címmel tartott előadást. Molnár Angelika segítségével a történelmi tévhitekről tudhattak meg többet a hallgatók, a konferenciát pedig Bangó Henrietta zárta, aki a magáncsőd fogalmát bontotta ki részletesen. A RefoRom munkatársai egyhangúan bólinthattak a hallgatók előadásai után, hiszen ritka az olyan közösség, amely ennyi tudást halmoz fel, ennyiféle különböző területen. Káli-Horváth Kálmán szakkollégiumi igazgató szavaival élve: „Fantasztikus dolog, hogy ez a sokszínű szakmai és kulturális életközösség mennyiféle és milyen minőségi módon tud ismereteket átadni. Hatalmas komplex ön-, én- és közösségfejlesztő potenciál van ebben a rendszerben. Hálás vagyok értük Istennek!” Néhány év, és a munkaerőpiac megbecsült tagjaiként rengetegen fognak így vélekedni róluk.

» „Fantasztikus dolog, hogy ez a sokszínű szakmai és kulturális életközösség mennyi féle és milyen minőségi módon tud ismereteket átadni. Hatalmas komplex ön-, én- és közösségfejlesztő potenciál van ebben a rendszerben. Hálás vagyok értük Istennek!”

Káli-Horváth Kálmán

ÍGY MŰKÖDIK EGY ÖSSZETARTÓ KÖZÖSSÉG

Mindig nagyszerű látni, amikor a hallgatók – a szakkollégium nyújtotta lehetőségeken túl – maguk veszik át az irányítást, és programokat szerveznek egymásnak. Játékok, születésnapok, kirándulások – az elmúlt év során rengeteg ilyen spontán szerveződés történt a RefoRom falain belül, és azokon túl is.

Ilyen volt például, amikor néhány hallgató egy csütörtök esti bibliaóra után spontán activity-estet rendezett – ehhez mindössze néhány papírfecni-re, valamint tollra volt szükség. A két csapatra oszlott társaság mókásabb-nál mókásabb feladványokat eszelt ki az ellenfél számára, így a lelki feltöltődés után rekeszizmaink sem maradtak érintetlenül. Aztán előfordult, hogy néhány reformatos repülőre ült, hogy meglátogassa Bulgária fővárosát, Szófiát – minden-nél többet elmond a szakkollégium kapcsolatépítő erejéről, hogy az intézményben megismerkedett hallgatók saját maguk intézték néhány napos kiruccanásukat. „Teljesen önállóan és egyetértésben szerveztük meg az egészet, mindenki elégedett volt és jól érezte magát az elejétől a végéig” – mesélte Gáspár Barbara a kirándulás után. „Ez volt az első nagyobb vállalkásunk, és büszke vagyok a csapatra, mert összetartónak és együttműködőnek bizonyultunk. Bejártuk az egész várost, megmásztuk a Vitosa egy részét, amely elég kimerítő volt, hiszen a havas, csúszós úton nehéz a fel- és lejutás. Szintén jó volt látni azt a támogatást, amit ekkor nyújtott egyik társunk a másiknak.”

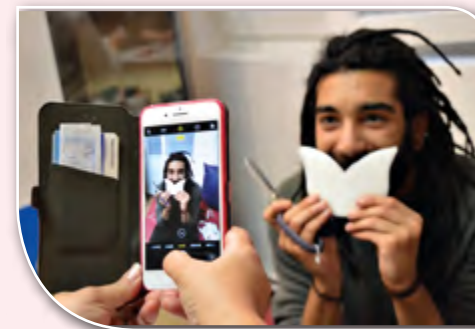

Év végén a Víg házaspár búcsút intett a szakkollégiumnak, ám társaik nem engedték el csak úgy őket, hiszen meglepetés-partit szerveztek nekik. Erika és Miklós kezdetek óta a szakkollégium tagjai, az elmúlt két év során pedig nagyon sokat tettek azért, hogy a közösség mindenki számára építő legyen. Távozásuknak azonban fontos oka van: a tatárszentgyörgyi cigánymisszióban régóta áldásos szolgálatot végeznek, mostantól pedig teljes erőbedobással erre kívánnak koncentrálni. A házaspárnak a RefoRom hallgatói szendvicsekkel, süteményekkel és üdítővel készültek, Erika és Miklós pedig meghatódottsággal vegyes hálával köszönték meg a pillanatok és a támogatást.

KÉPEK AZ ELMÚLT TANÉVBŐL

Közösség, nevetés, tanulás, utazás és még rengeteg emlékezetes pillanat – a Budapesti Református Cigány Szakkollégium második tanévét is maga mögött hagyta, búcsúzóul egy csokorra való fotót gyűjtöttünk össze ebből az időszakból. Ősszel folytatjuk!

A magyarországi cigány felzárkózás érdekében kiemelt feladat a jövőt építő értelmiség képzése. E cél megvalósítását segítettő a Magyarországi Református Egyház létrehozta a Budapesti Református Cigány Szakkollégiumot. A felsőoktatásban tanuló, elsősorban cigány származású hallgatók tehetséggondozása, keresztyén életvitelre való nevelése hosszú távú integrációs szemlélet jegyében történik. Azt reméljük, hogy a hazájához és az egyházhoz kötődő, a keresztyén, magyar és cigány identitást is magáénak érző és valló, a társadalmi együttműködésben érdekelt értelmiség sokat tud majd tenni a cigányságért, az egyházért valamint a cigány és a nem cigány származásúak együttéléséért. A szakkollégium oktatási, tudományos és művészeti műhely, amely a magyar társadalom számára a művészetben és kultúrában rejlő lehetőségeket is felhasználva a cigányság integrációjának keresztyén és humanista szellemiségű alternatíváját kínálja.